

Περι Σκωτίας

Εαρπηρών

Γραφή και Συνανάγνωση

κείμενα
μέσα από τις συναντήσεις

Περιοδικώς Έαρηγών

Αντί Προλόγου

Έαρπηγών, μια λέξη, δημιουργημένη¹ από την συγγραφέα *Ματίνα Μόσχοβη*.

Ένας αναγραμματισμός των τεσσάρων λέξεων: αήρ, πυρ, γαία και ύδωρ.

Είναι πύρινος άνεμος;

Ρέον πυρ;

Ανεμόεσσα γη;

Το έαρ των Πηγών

ή οι πηγές της Άνοιξης,

μιας διάνοιξης;

Ένας καταρκυθμεύων² κριός,

πολιορκητικός,

ένας σύμμαχος φωτοδότης

είναι ο Έαρπηγών,

που συδαυλίζει την κλίση μας.

Μια σκέπη ερωτημάτων.

Ανοίγουμε το οικείον φως των κειμένων μας και η γραφή δια της συνανάγνωσης γίνεται συγγραφή.

Γραφή και Συνανάγνωση

είναι ο τίτλος της συμμαθητείας μας, μια δημιουργική διαδικασία. Δημιουργία (δήμος + έργο), σημαίνει, ένα έργο, από προς έναν δήμο.

Ο συγγραφέας είναι δημότης του Δήμου της Γλώσσας, δια του οποίου και προς τον οποίο απευθύνεται. Είναι επίσης δημότης του Δήμου των Ποιητών, υπαρχόντων και προϋπαρχόντων, με τους οποίους συνομιλεί και συν-αντλεί από το σώμα του Λόγου νέες απαντήσεις σε παλαιά ερωτήματα. Με αυτόν τον τρόπο συμπληρώνεται ο φωτισμός του κωμασμού³ της μονομέρειάς του και ο δήμος του μεγαλώνει, μεγαλώνει, γίνεται Πόλις, δηλαδή πολιτισμός. Αυτός είναι ο τρόπος της δικής μας πρότασης πολιτισμού.

ο συμμαθητής σας Παναγιώτης Λακιώτης

1 Με αφορμή την συνεργασία της με τον *Ross Daly*, σε μουσική του οποίου βασίστηκε η πειραματική της σύνθεση «Έαρπηγών» και ο κύκλος τραγουδιών «Αλκυόνη». που παρουσιάστηκαν σε σειρά συναυλιών καθώς και στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών όπως και στο *Théâtre de la Ville* του Παρισιού.

2 Καταρκυθμεύω, δανείζομαι το «ρήμα σκοτεινόν», από την ποιητική συλλογή του Οδ. Ελύτη «Τα ελεγεία της Οζώπετρας». Το ερμηνεύω σαν λέξη κλειδί, που ανοίγει την εσωτερική πόρτα της Ύπαρξης.

3 Κωμασμός, εκ του κώμου : φαιδρός, θορυβώδης πανηγυρισμός.

Τρία μικρά ποιήματα της Δήμητρας Ευαγγέλου

σήκωσε το μαχαίρι
κι έστρεψε το βλέμμα του
νομίζοντας
πως θα χτυπήσει τα πουλιά

μέτραγα τα δόντια του
μην και ξυπνήσω ένα πρωί
και δω δίπλα μου
το αποκεφαλισμένο σώμα της
το μαύρο

νόμισα πως το φως είναι του ήλιου
κι όχι απ' το καϊόμενο σμάλτο της χοάνης του στόματός σου

στη μέση μιας σαρακοστής
με τη λαβίδα του πολιτισμού μου έκκεντρη
πρωί
τελειώνω το θάνατό σου
γράφοντας.

π

Ύπνος άγουρος
βαθύς, ατελέσφορος

το σκουτί σου τρύπιο
δεν έχω βελόνα

κατεβαίνω τα σκαλιά
στο καθένα μια αγιογραφία
φωτεινή, καθαρή, κι εγώ
την πατώ, καταπατώ

στο πεζοδρόμιο έντομα
ξεφεύγουν απ'τα κελύφη τους.

π

πλένω το πρόσωπό μου, το βράδυ
μια άσχημη πόλη μ' αγκαλιάζει
εκρήξεις στα όνειρά μου

το μακρύ τριπλό σκοινί της ενοχής
βόμβος και θόρυβος
εκκρεμότητες
επώνυμα, ταυτότητες
τόση σιωπή εκκωφαντική

να γεμίζω άδειες σελίδες
να κράταγε το λυκόφως όσο και το σκοτάδι
στο μεταίχμιο
πάνω στα κόκκαλα της υπόσχεσης
η άκρη του κουβαριού
τα ποιήματά μου είναι χρεόγραφα.

Κουαρτέτο της Καίτης Τοπτσόγλου

Τοπία που φωτίζεστε
από έναν ουρανό υπόγειο
πού ταξιδεύω κάθε βράδυ;

Βγαίνω.
Κάποιος με καλεί εκεί.
Ποιος είν' ο άγγελος
με την παλιά γραμματική;

« Την πήρα, μόνο εννιακόσιες μέρες»
« Θα 'ρθώ κι εγώ να πάρω! »

Μα σκέφτηκα σαν είδα τόσα βιβλία
κάτω από ασφόδελους
βουνά
ριγμένα στους αιώνες
Κάτι μικρό μου αναλογεί
δεν έχω τόσες μέρες.

▮

Όλη τη νύχτα έσκαβε
ολόγουρα στο σπίτι
και τίποτα δε βρήκε.

Μόνο κάτι σάπιες προθέσεις
κι αυτές στα χώματα
τα κάτω απ' τα θεμέλια.

Σκαρφάλωσε και βγήκε.

Είδε μια ολόμαυρη σκιά
δεμένη σ' ένα δέντρο
που όλο μεγάλωνε
μέχρι που έφτασε να την αγγίξει.

Τη γεύτηκε
γητεύτηκε
σαν πούπουλο ελαφρύ
πέταξε στο σκοτάδι.

Κοίταξε κάτω προς τη γη
και είδε ολόγουρα φωτιά
φτιαγμένη από λάβα.

Το ηφαίστειο δε φαινότανε
το κάλυπτε το σπίτι.

▮

Το αυστηρό σου πρόσωπο
σαν μάσκα αρλεκίνου
ανοίκειο τη μια στιγμή
αληθινό την άλλη
πόσες παγίδες έστησε;
πόσες κατάπιε σάρκες;
πριν έρθει η ώρα η καλή
και τ' αποκεφαλίσω;

▮

Μέσα σε βάθη απόλυτα
άφηνες τη σκιά σου
βαριά κι ανάλαφρη
στο χρώμα του βυθού

Φυσούσε άραγε εκεί τρυφερό κήτος
ή ήταν η ανάσα σου;

Αδράστεια της *Μαρίας Αλιφέρη*

Πατέρας μου το Ανέφικτο
Μάνα μου η ευρύτερνη Γαία
Κι εγώ ταξιδευτής
βροντάω μάταια τις πύλες
μυστικοί οι τόποι' φυλάσσονται'
υπερβατικοί στεγαστές οι Φύλακες

Αα... όλοι εδώ...
δεσμώτες και δήμιοι
θύτες και θύματα
Προμηθείς και Σίσυφοι
Μεσσίες και Εωσφόροι
σκιές στην άλω της Σελήνης
όλοι εδώ... βροντάμε μάταια τις πύλες'
αδιάβατος ο Ρουβίκωνας της Μνήμης
ανήμποροι λιποτάχτες της Συνείδησης
ξωμείναμε στις όχθες

κάθιδρα τέκνα της Ανάγκης
χορτασμένα με το νερό της Λήθης
μα διψασμένα
δίποδα μαστοφόρα
ομιλούντα και λογικεύομενα
μακριά από τον Σπορέα

Βροντάμε μάταια τις Πύλες

Κάθε φορά...

Κάθε φορά...
Διολισθαίνοντας στο Χάος
συνθλίβονται τα σπλάχνα
εξαφανίζονται στο στόμα της Αβύσσου

Μετά τρεις μέρες
το καταπέτασμα του Ναού σχίζεται
το κήτος ξερνάει...

Ο Ιωνάς ριγμένος στην άμμο
ελεύθερος από το αρχέγονο σκοτάδι της μήτρας
ασκεπής και γυμνός
γυμνός και ανίδεος
ανίδεος και αφελής
αφελής και περίεργος
περίεργος και αγνοών

αγναντεύει και πάλι το στόμα της Αβύσσου

άλλη μια φορά

κάθε φορά...

Επιτήρηση της *Μαρίας Σχοινά*

Στη γωνιά με τις ξεβαμμένες παπαρούνες
Στου σταυρού την αυστηρή γεωμετρία
Καρφώσαμε το μάτι του κυκλώνα
Γαμψώνυχες εαρινές περιστάσεις...
Και ο χρόνος
Αδυσώπητος κριτής των γενομένων...

Μια φωτιά τρεμοπαίζει
μές στο φρύδι της μέρας

▮

Πρωινό Κυριακής

Πρωινό Κυριακής
Παγωμένος
Ζεστός ο καφές
Παρηγορεί
Όλη την θλίψη
Του οισοφάγου
Υποσχόμενος
Την ευδαιμονία
της Άνοιξης

Ναυγάγιο της Λιάνας Μεσάικου

Επειδή ναυάγησα στην νήσο του εαυτού
 Δίχως οδηγό αυτοσυντήρησης
 Κι έπρεπε να μάθω από την αρχή να στέκω
 Από τα τέσσερα ορθώθηκα στα δύο
 Ακόμα κι αν θυμίζω πίθηκο
 Θυμάμαι την πρώτη φορά που με τάισα
 Μόνος

Κι αν με περιτριγυρίζει η θάλασσα
 Το κολύμπι είναι άθλημα προαίρεσης όσο δεν βρέχεσαι
 Μπορεί και να διαλέξω να περιφέρω την κυρτή μου πλάτη έως εσχάτων

Μέσα στο δάσος θα αναζητήσω την λήθη
 Ή απλώς την παράταση της απουσίας γνώσης

Και εάν εγκαταλείψω τον λόγο, δεν θα εγκαταλείψω την σκέψη;

Ήδη τελώ εν συγχύσει
 Και αδυνατώ να θυμηθώ εάν ναυάγησα ή εάν εξορίστηκα
 Και δεν θέλω να ξέρω εάν η εξορία είναι μέγιστο θάρρος ή μέγιστη δειλία
 Μην μου πείτε

Επειδή όταν σωθεί και η τελευταία ελπίδα ζειδωρου ψεύδους
 Οι δείχτες δεν θα γυρίζουν άλλο
 Και τότε, ακόμα και η κραυγή θα ακυρωθεί

Και δεν θυμάμαι τότε σταμάτησαν οι λέξεις να 'ναι σύμμαχοι

Και ούτε η απελπισία δεν θα με νυμφευθεί

Για να βρίσκω παραμυθία στην αυτοτιμωρία

Στην ζούγκλα μεγαλώνουν τα νύχια μου
 Μπορώ να με ξεσχίζω
 Πριν να το κάνεις εσύ στ' αληθινά

Κι αν το βλέμμα χάσει την δύναμή του
 Κι αν καταλήξω άνευρο θεριό
 Ποιος θα τελειώσει την περιφορά μου;

Θα διχασθώ
 Για να γεννήσω την θεραπεία φωνή
 Και το δεξί μου χέρι θ' αποσχισθεί
 Για να μ' αγγίξει άλλος
 Και μέγιστη τύχη
 Να μην υπάρχει μες στην ζούγκλα
 Ένας καθρέφτης!
 Και νόμιζα πως το σκοτάδι φοβόμουν
 Αλλά αυτή η αιώνια μέρα που δεν λέει να τελειώσει
 Το μαστίγιο του φωτός

Και η πυξίδα δεν έχει χαλάσει
 Δείχνει μονίμως τον Βορρά
 Μα αν εγώ δεν ξέρω πού να πάω, τι να το κάνω;
 Κι αν κάθε προσευχή τελειώνει με ένα Αμήν
 Πριν από αυτό, τι μπαίνει;

*Μου είπαν, όταν γεννήθηκα, πως με περίμενε πολλή αγάπη στην ζωή μου
 Κι εγώ τους πίστεψα*

Ασκήσεις θάρρους της Ιωάννας Μερμετίδου

Δεν ήταν που δεν μπορούσε να αναπνεύσει
να τραφεί, να αγκαλιαστεί
Ήταν που ήθελε να πλαταίνει,
να μεταβάλλεται, να αλλάζει μορφή,
να ταξιδεύει σαν Εκείνη.
Αεικίνητη, πολύχρωμη, ταπεινά διαφανής.
Οδεύει σε δικούς της υγρούς τόπους αδιαλείπτως
Δεν διαθέτει πατρίδα, σύνορα, δεσμά.
Δεν προσβλέπει σε νόστους.
Ψηλώνει, θεριεύει, αγκομαχά, χτυπιέται,
αλλά δεν αναρωτιέται, κυρίως όμως
δεν ματαιώνεται.
Υπάρχει και μεταβάλλεται. Χρωματίζεται
γαλάζια, πράσινη, ροζ, μωβ, άσπρη, γκρι, μαύρη.
Όλα μπορεί να είναι. Της επιτρέπεται.

Έτσι και η Άλλη μέσα της εισέρχεται, κλέβει χρώμα και δροσιά και ονειρεύεται.
Ασκήσεις θάρρους σε άλλη διάσταση για να μπορεί να πορεύεται.

▣

Τουλάχιστον

Και ξαφνικά το είδε
Πλησίασε, στάθηκε μπροστά του
Το κοίταξε με θαυμασμό και απορία
Έσκυψε, το άγγιξε, το μύρισε
Ένα ρίγος τον διαπέρασε
Όλες οι αισθήσεις μαζί
Αναρωτήθηκε... Ήταν πάντα εκεί
Χρώμα, σχήμα, στραμμένο προς το Φως
προς τη Ζωή
Είχε περάσει πολλές φορές
από αυτό το μέρος
Απομακρύνθηκε. Ήρεμος πια
Τουλάχιστον τώρα ήξερε...

Μείνε του Παναγιώτη Ρίζου

Μείνε,
σε παρακαλώ μη φεύγεις
καλύτερα μείνε
όταν αγαπάς
αν αγαπάς
αν μ' αγαπάς
μείνε
να μένεις όταν αγαπάς
όταν αγαπάς πρέπει να μένεις
είναι καλύτερα
θα είναι καλύτερα,
θα δεις,
ακόμα κι όταν δεν αγαπάς,
να μένεις,
μπορεί και να 'κανες λάθος
ίσως να μην προσπάθησες αρκετά,
να μένεις κι όταν δεν αγαπάς
προσπάθησε πάλι και πάλι,
καλύτερα να μένεις
και να υπερασπίζεσαι
τις μέρες τις θολές,
και τα σαββατοκύριακα στο εξοχικό,
τις φωτογραφίες,
και τα ντουλάπια της κουζίνας,
και την σιφονιέρα με τα ποτήρια την δωδεκάδα
και το σερβίτσιο το λειψό
και τα ρούχα τα χειμωνιάτικα στη ναφθαλίνη,
καλύτερα να μένεις,
να ξανακούς τα παλιά cd με τα σημάδια των μαρκαδόρων επάνω στο σώμα τους
ΚΑΡΔΑΜΥΛΗ 2010, ΤΗΝΟΣ ΠΑΣΧΑ 2012,
τους παλιούς οργανισμούς
Andante - allegro - allegretto
να μένεις και να μάθεις
τη γλώσσα των φαντασμάτων να μιλάς,
απ' την αρχή τους φθόγγους να πλάθεις
με τη γλώσσα σου,
σιγά σιγά και με υπομονή
και θάρρος
να μένεις
πρέπει να μένεις
να μάθεις να μένεις
και τότε ανθάκια λευκά θα βγάνουν οι παλάμες σου
και το στόμα σου θα γεμίσει πεταλούδες μεθυσμένες
απ' το φως το υγρό των νεόκοπων ήχων
και ρίζες σκληρές θα βγάνουν τα πόδια σου
που θα τραβάν κατά κάτω
και θ' αγκυρώνουν στα βράχια
της παλιάς επιθυμίας που πέτρωσε

Ν' ακούσεις Σαπφώ και να πας στους Χαιρετισμούς

*Χαίρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμπει· χαίρε, δι' ἧς ἡ ἀρά ἐκλείπει,
και δε γελῶ δε χαίρομαι μῆτε τα πλούτη θέλω,
Χαίρε, τοῦ πεσόντος Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις· χαίρε, τῶν δακρύων τῆς Εὐας ἡ λύτρωσις.*

τι θέλω τι,
μῆτε ξέρω τι

δυο γνώμες μέσα μου
σταγόνα τη σταγόνα ο πόνος μου με καίει

*Χαίρε, ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνους λογισμοῖς· χαίρε, βάθος δυσθεώρητον, καί
Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς,*

Ἄρπαξε την ψυχή μου,
και την τράνταξε
ίδια καθώς αγέρας
απ' τα βουνά
χυμάει, χτυπάει
μες στους δρυς, φυσομανώντας

Χαίρε, ὅτι ὑπάρχεις Βασιλέως καθέδρα· χαίρε, ὅτι βαστάζεις τόν βαστάζοντα πάντα,

Κάθε φορά που εκείνη ολόγιομη καταλάμπει τη γη τη σκοτεινή ανεβαίνοντας
Ασημοκαπνισμένη,

Χαίρε, ἀστήρ ἐμφαίνων τόν Ἥλιον· χαίρε, γαστήρ ἐνθέου σαρκώσεως

Ὅσ' ἀστρα γύρω βρίσκονται στην ἐκπαγλη σελήνη
Παρευθύς το φωτεινό τους πρόσωπο κρύβουν κάθε φορά που εκείνη

*Χαίρε, δι' ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις· χαίρε, δι' ἧς θρεφουργεῖται ὁ Κτίστης,
Κέλομαι σε
Κέλομαι Σε*

Χαίρε
Μείνε

Μύρωμα του Παναγιώτη Ρίζου

Ήρθαν και οι Τρεις και τον εμούραναν
Με μικρές χάρες,
Που αργότερα, γίνανε μικρές παγίδες
Την γλυκιά φωνή, τα μακριά λεπτά δάχτυλα, το βαθύ σκούρο μπλε στα μάτια,
το μυαλό που γεννούσε εύκολα σαν τις φαρδοκάπουλες γυναίκες,
Τον πήχυ τον έβαλαν ψηλά
Και η Τρίτη, λίγο πριν φύγει,
Του άφησε κάτω απ' το μαξιλάρι του
Μια μικρή Τύψη
Σαν φυλαχτό,
Για να τον φυλάει απ' τα εύκολα,
Προσπάθησε του είπε... πολύ
Και του την φύσηξε στα μάτια...
Και όταν δεν προσπαθούσε πολύ,
Αυτή ερχότανε σαν σταχτί επίμονο σύννεφο στην ψυχή του.

Εμφύλιος της Κατερίνας Λαμπρίδου

Γλυστροῦν αισθήματα και χάνονται συναισθήματα
σέ μαύρη τρύπα, στο κενό τοῦ χάους
πού φέρνει τον ἀλληλοσπαραγμό.
Ζωές ρημαγμένες,
σε καθήκον ζοφερό ταγμένες

στο αἷμα πνίγουν τον καημό.
Τον φόβο ἔχουν σύντροφο,
την ἀγριάδα πανοπλία,
ἡ λογική πάει περίπατο μακρινό.
Το ἀλλόκοτο κρατάει για καιρό
Το κρίμα σε τίνος το λαϊμό
Ἀδελφός σκοτώνει ἀδελφό
ἀκόμη και πατέρας τῆς σποραῖς του τον ἀνθό
Ἀνάσες πού ζέχνουν πανικό
ποιόν τάχα προστατεύουν
ἀπό ποιόν γυρεύουν γλυτωμό.

▣

Χωρίς τίτλο

Να ἀφεθεῖς στη γαλήνη
Την πραγματικότητα μην ἀρνηθεῖς
Στοῦ ὄνειρου την πλάνη να ἀφεθεῖς
Τη συγχώρεση μην ἀρνηθεῖς
Στῶν κυμάτων το λίκνισμα
στῶν ἐρώτων το σκίρτημα να ἀφεθεῖς
Την λύτρωση τῶν δακρύων μην ἀρνηθεῖς
Στόν πύρινο οὐρανό τοῦ δειλινοῦ την ὥρα να ἀφεθεῖς
Σε πλούσια συναισθήματα,
σε γλυκοφιλήματα να ἀφεθεῖς
Στη ροή τῆς Ζωῆς να ἀφεθεῖς
Το βίωμα τοῦ πόνου τῆς ἀπώλειας μην ἀρνηθεῖς
Τις πολλές ἡμέρες σε λίγη ζωή ΝΑ ΑΡΝΗΘΕΙΣ!

Ναυαγός και σωσμένος *του Κωνσταντίνου Κωνσταντόπουλου*

Καβάλησε τα άλογα
κι άρχισε να οργώνει
-ο νους του ο ηνίοχος-
του άπέραντου την θάλασσα,
του ουρανού, την μόνη...

Μα έπεσε μες στο νερό,
γυμνός, υγρό και χώμα...
Να λιώσει και να οργωθεί...
Τι τ' άλογα τ' αχαλίνωτα
του φάγανε το σώμα...

Χωρίς ειρμό, χωρίς αρμούς,
οργάνωση καμμία,
τ' αφηνιασμένα τ' άλογα
του οργώνουν την συνείδηση
πάνω στην τρικυμία...

Κι απορροφούνε τα στοιχειά
του ναυαγού τα ρήματα,
που μόνος πια βυθίζεται,
για να σωθεί συνειδητά
απ' της ζωής τα κρίματα...

Βυθίζεται κι ορίζεται:
«ναυαγός και σωσμένος,
ζωντανός και πνιγμένος!»

Ιαχή – διδαχή:

«Όστρακα, ψάρια κι αστακοί,
όλα πάνω στο πιάνο!...
Αρκεί να παίζει μουσική
όταν βυθό θα πιάνω –
στον ουρανό επάνω!»

Χαίρετε του Κωνσταντίνου Κωνσταντόπουλου

στον Παναγιώτη Λακιώτη

-Χαίρετε...
-Τι πάει να πει «το βάθος μου αίρεται»;
-Ξέρετε...
-Το λάθος μου φέρεται στο πάθος μου...
Λάθος μου; Λάθος μου!
-Ξέρετε...
-Χαίρετε!

☪

Συντρίμμα πήλινα

στον Γεράσιμο Τσιαπάρα

Μα...
Τόση βροχή;...
Κλαίει ο Θεός...
Το πλάσμα Του ξεστράτισε...
Προσοχή: Άνθρωπος εν όψει!
 Στην κόψη του χρόνου,
 συγκρούεται το Είναι του!

Το παρόν απών...
Συντρίμμα πήλινα στους δρόμους
 του καιρού...

Τα Παρανοϊκά της Μέμης Κολαΐτου

Η Ζωή γιορτή μοιάζει
είμαστε όλοι καλεσμένοι.
Η ζωή τραπέζι είναι,
με πιατέλες, πιάτα, σερβίτσια άδεια!
Αγνοούμε ότι το φαγητό που σερβίρεται
είμαστε εμείς οι ίδιοι.

▮

Της αρέσει το πρωί.
Είναι η ώρα που όλοι νομίζουν,
ότι είναι Ζωντανοί.

▮

Άναψε το φως,
ήθελε να σβήσει το σκοτάδι . . .
μα εκείνο συνέχισε να χορεύει
με γυναικεία εσώρουχα.

▮

Αυτός ο θόρυβος είναι ύποπτος. . .
Δεν ακούγεται καθόλου!

▮

Η μταιοδοξία της χόρευε
στα χείλη της. . .
τα ακατανίκητα και λάγνα. . .
Και κείνος, μικρός θεός,
υποκλίνεται. . .
θεωρεί τον αναμμένο του πόθο,
εισιτήριο για τον παράδεισο.

▮

Ασυμφωνία Χαρακτήρων

Εκείνη ήθελε να είναι ένα μικρό, άσπρο, αξιαγάπητο ποντικάκι.
Εκείνος ήθελε να αποδείξει ότι είναι ελέφαντας.
Όταν το κατάφερε, θυμήθηκε ότι φοβάται τα ποντικά...

Αφορισμοί του Ολύμπιου Δαφέρμου

Απαγορεύτηκαν τα όνειρα
Και στον ύπνο μας διατελούμε εν παρανομία

▣

Θα σε ξαναφτιάξω κόσμε, θα σε ξαναφτιάξω
Όχι από χώμα, όχι
Από ποίηση θα σε φτιάξω, από ποίηση
Να δω τι δικαιολογία θα βρεις μετά!

Αιτιλοφόρητο του Αντώνη Κρητικού

και το στομάχι περίσταται, το πνεύμα ανέφελο, ανάμεσα στους ελεεινούς που δεν έχουν που την κεφαλήν κλίνει, τους ανίκανους, τους καταραμένους, τους αδύναμους, τους άτυχους .

Τιμή Στο ζώο!

Τιμή στο Ζώο !

η σκέψη

πλανάται

σ' εκείνους

Ο μικρός Ρινό της Μέμης Κολαΐτου

Τον μικρούλη ρινόκερο, τον φωνάζουν Ρινό, δεν έχει βγάλει ακόμα κέρατο. Έτσι με πλάγια λοξή ματιά κοιτάει το κέρατο του μπαμπά του και αναστενάζει. Ζηλεύει, νιώθει γυμνός κι άσχημος.

Μα ο μπαμπάς είναι θυμωμένος, η συμβία του τον απάτησε με τον καλύτερό του φίλο.

«Μου το φόρεσε το κέρατο η άτιμη! . . .» μονολογεί δυνατά.

Το ακούει ο μικρός: «Α! Ωστε έτσι!» συμπεραίνει. Η μαμά μας τα φοράει τα κέρατα!

Τρέχει χαρούμενος στη μάνα του:

Μαμά μαμά, λέει, είμαι καλό παιδί, έφαγα όλο μου το φαγητό κι έπλυνα και τα

δόντια μου, θα μπορούσες να μου φορέσεις κι εμένα ένα κέρατο;

Χλωμιάζει η μαμά ρινοκερίνα, το έπιασε το υπονοούμενο, «κάτι ξέρουν» σκέφτεται,

«μα δε ντρέπεται να το πει και στο παιδί;».

Όταν μεγαλώσεις θα σου βγει και σένα κέρατο αγόρι μου, του λέει.

Μα όχι, ο μπαμπάς είπε ότι εσύ του το φόρεσες.

Η μαμά τα παίρνει στο κρανίο, πάει στον μπαμπά, τον κοιτάει στα μάτια και λέει:

Όταν θα σου φορέσω και το τρίτο κέρατο, να πας να φωτογραφηθείς. Θα είσαι ο πρώτος ρινόκερος με τρία κέρατα! Και να αφήσεις ήσυχο το αθώο παιδί...

Ύστερα έφυγε καλπάζοντας.

Ο κ. Ρινόκερος έμεινε άφωνος και μόνος.

Ύστερα είτε δυνατά μιλώντας στον εαυτό του: «Το κέρατό μου... είμαι και πολύ βλάκας».

Ο μικρός Ρινό, που τα είδε και άκουσε όλα κρυμμένος πίσω από έναν βράχο, σκέφτηκε:

«Όταν ηρεμήσουν τα πράγματα, θα πάρω πληροφορίες τι πρέπει να κάμω για να γίνω ένας βλάκας με τρία κέρατα. Αρκεί να είμαι ίδιος με τον μπαμπά.»

Ξάπλωσε στην όχθη της λίμνης, έκλεισε τα μάτια και άρχισε να μετράει κέρατα, για να τον πάρει ο ύπνος.

Χέρια - Φαντασματικά - Χέρια της Αθηνάς Μασούλα

Με λένε Αγνή.

Σας λέει κάτι αυτό το όνομα; Ίσως μια καθάρια νύχτα που έρχονται μικροί θεοί ή ένα παρθενικό ταξίδι σε φουρτουνιασμένο πέλαγος;

Θα μου άρεσε να με λένε Αγνή.

Σας λέει κάτι αν σας πω πως πράγματι με λένε Αγνή και φοράω παπούτσια από φυσικό μαλακό δέρμα και παλτό κασμιρένιο ανάλαφρο σαν λευκό πούπουλο;...

Αγνή, θα το έγραφα πάντα με λευκό μολύβι, με λευκό ιριδίζον μολύβι βουτηγμένο σε νερό με τα χρώματα της ιρίδος.

Το αγόρασα για να γράφω το όνομα Αγνή, μέχρι που δεν έγραφε πια. Το λευκό χανόταν στο βάθος, το ιριδίζον φαινόταν ασήμαντο σαν το ουράνιο τόξο μετά το ψιλοβρόχι.

Με λένε Αγνή; Ή θα μου άρεσε να με λένε Αγνή; Και για να σας αιφνιδιάσω, το γράφω πάντα με μαύρο ιριδίζον μολύβι που μυρίζει μέντα και βουίζει σαν σμήνος μελισσών.

Αλήθεια πόσο βάρος μπορεί να έχει ένα μολύβι που μυρίζει μέντα;

Το αγόρασα για να γράφω το όνομα Αγνή μέχρι που δεν έγραφε πια.

Το μαύρο μετρούσε τις αντοχές, τις αναλογίες του φωτός, έφτιαχνε το γκρίζο του βυθού, ζωγράφιζε το περίγραμμα των άσπρων περιστεριών, το ιριδίζον μύριζε με μέντα τους ανυποψίαστους δρόμους, έβλεπε το κατοπινό, υπολόγιζε το φαινομενικό και απορούσε με τη λογική.

Σας λέει κάτι αν σας πω πως δεν με φώναξαν ποτέ Αγνή;

Δεν με λένε Αγνή.

Με λένε Αθηνά.

Σας λέει κάτι αυτό το όνομα; Ίσως μια θεά βαριά σαν μάρμαρο, γεμάτη γνώση σ' ένα σύμπαν ανταλλαγής γνώσεων ή μια ήρεμη μεγάλη κουκουβάγια με μάτια που σκορπίζουν σοφία;

Σας λέει κάτι αν σας πω ότι με φωνάζουν Νανά και φοράω ανάλαφρα ρούχα σε χρώματα της θάλασσας και του βυθού;

Νανά... θα το έγραφα με ροζ ιριδίζον μολύβι βουτηγμένο στα χρώματα της χρυσής άμμου, που μυρίζει ελιόλαδο.

Το χρυσό θα μετρούσε τις φαντασιώσεις και θα γέμιζε με ελαιομυρουδιές τους ανυποψίαστους δρόμους, το γήινο θα μετρούσε τη λογική, θα τακτοποιούσε τις αλήθειες, το φαινομενικό και θα ψάχνει το κατοπινό για να μοιράζει με χαρακίες σαν κοφτερό μαχαίρι το δίκαιο στα πλάσματα της φύσης.

Το αγόρασα για να γράφω το όνομα Νανά, μέχρι που δεν έγραφε πια. Το χρυσό χανόταν στο δυνατό φως και η γη αποροφούσε ό,τι είχε μείνει.

Αλήθεια πόσο βάρος μπορεί να έχει ένα μολύβι που μυρίζει ελιά;

Σας λέει κάτι αν σας πω πως με φωνάζουν Νανά;

Μου αρέσει που με φωνάζουν Νανά... Ένα ανάλαφρο δισύλλαβο όνομα χωρίς σούρσιμο στο διηνεκές.

Με φράσεις δάνειες από τον Άμλετ της Ματίνας Μαλάμου

Το σπίτι έστεκε σιωπηλό, σ' έναν απογυμνωμένο χειμωνιάτικο κόσμο. Ρίγισμα παγερού ανέμου περνούσε απ' τα παραθυρόφυλλά του, που έτριζαν καρτερικά κι έσμιγε με τη σιωπή που ανάβλυζε απ' τους τοίχους, τα ταβάνια, τις κουρτίνες, απ' τα θεμέλια του κι έφθανε στο χλιοστρυπημένο κορμί της, ανηλεής μάρτυρας μιας μοίρας που τη κτυπούσε χωρίς κανένα έλεος.

«Μακάρι να γινόταν κι αυτό το σώμα μου, αυτή η ψυχή η στέρεη να έρρεε».

Αναμόχλευσε τις στάχτες του τζακιού και μαζί μ'αυτές έναν ολόκληρο κόσμο οδυνηρών σκέψεων, όλα τα μακρινά συμβάντα, τα τόσο κοντινά.

«Μελισσάνθη, ακριβή μου Μελίρρυτη», η φωνή του άνδρα της, γλυκιά σαϊτιά μέσ' από την ασπρόμαυρη φωτογραφία του τοίχου.

Όχι, όχι δεν της πρέπει αυτό το όνομα. «Ένα πρόσωπο τόσης μοιρολατρικής απελπισίας σαν το δικό της, δεν έρρεε μέλι».

Μέσα στον ζοφερό χειμώνα που κατοικούσε. Θα της ταίριαζε κάτι άλλο. Περσεφόνη; Ναι, Περσεφόνη, με λίγους σπόρους ροδιού στα χέρια και χωρίς την υπόσχεση επιστροφής στον ήλιο.

Γύρω της έρημος τόπος.

Έπιπλα παλιά, ραγισμένα, εγκαταλελειμμένα, που τις νύχτες συνομιλούν και σμίγουν με το τότε, με τις ιαχές του πολέμου, με το αίμα που ρέει, με τις ψυχές που προχωρούν προς τα εκεί που βγαίνει ο παγωμένος ήλιος των νεκρών.

Κι αυτή να προσπαθεί να βαστάξει την ταραχή της καρδιάς της, να την ησυχάσει, γιατί ο νους δεν θέλει να ξεχάσει και η ίδια προτιμάει να ζει ρημάζοντας μέσα στον χρόνο.

Σήκωσε το άχρωμο πρόσωπο. Μέσα απ' τη θαμπάδα του καθρέφτη. Δυο μικρά παιδιά, με τσάντες σχολικές στο χέρι, γυρίζουν σπίτι ζωηρά, αθώα, μ'αυτό το ροζ της αυγής στα μάγουλα. Αυθαίρετα επινοήματα φαντασίας, δροσερές στάλες, δώρο στην άνυδρη ζωή της. Η ματιά σεργιάνισε με τρυφεράδα κατά μήκος του τοίχου ζωντανεμένου απ' την παρουσία των απόντων.

Ο άνδρας της, ευθυτενής, αγέρωχος, μορφή καθάρια, μια ζεστή αγκαλιά για όλους. Εφονεύθη από τους Γερμανούς. Ενταφιασμένος σε άγνωστο ομαδικό τάφο.

Δίπλα ο μεγάλος της γιος. Πρόσωπο διάφανο χρυσωμένο, ένας ήλιος που δεν έδουε ποτέ.

Σκοτώθηκε στον εμφύλιο. Άταφος.

Και πιο κάτω ο μικρός της γιος, ευαίσθητος και ρομαντικός, χαμογελάει με ικετευτική απλότητα, δίνοντας την αίσθηση έντονης παρουσίας. Θύμα παρακρατικής πλεκτάνης και εξουσίας. Δεν ανευρέθη.

Αποκρυσταλλωμένα χαμόγελα σ' ένα κομμάτι χαρτί, όπου δεν χωράει το αναφιλητό στο μικρό τους όνειρο. Πώς να τους παρηγορήσει;

Πώς να παρηγορηθεί;

Διαβάζει και ξαναδιαβάζει τα γράμματα τα τελεσίδικα, μοναδικό ακριβό κληροδότημα απ' τους αγαπημένους. Φωτογραφίες κιτριτισμένες, σβησμένες ανταύγειες ζωής, αλλοτινά κομμάτια αυθεντικής ευτυχίας, χνάρια ζωής αιχμαλωτισμένα σε ξύλινες κορνίζες, με το σαράκι να ροκανίζει το ξύλο και την ίδια.

Καημένη Μελισσάνθη-Περσεφόνη. Τόσοι θάνατοι, έξω απ' τα μάτια της, μέσα στα μάτια της, είχαν ανοικήσει άφθαρτοι, στην χωρίς ανάπαυση μνήμη, χρόνια τώρα. Και οι νεκροί κυριάρχησαν στο ζωντανό κορμί της, που έγινε όμοιος διάδοχός τους.

Κατέβηκε τα σκαλοπάτια, πέρασε στην εγκαταλελειμμένη χορταριασμένη αυλή και μ' ένα χοντρό κλειδί πλησίασε την εξώπορτα, που η σκουριά σάπιζε και τα δικά της σπλάχνα. Το κλειδί γύριζε τρίζοντας, κομματιάζοντας τον χρόνο, δίνοντας το νόημα μιας τελεσίδικης επισφράγισης· εκείνοι που ξεκίνησαν και φύγαν, ποτέ δεν ξαναφάνηκαν στην πύλη.

Και η Μελισσάνθη, η αλλοτινή Μελίρρυτη, επέστρεψε υποταγμένη, ακολουθώντας την πορεία του πεπρωμένου της που την εξουσίαζε, όπως ο δεσμοφύλακας τους φυλακισμένους.

Πρωί, ανεξιχνίαστο του Αντώνη Κρητικού

Με φράσεις δάνειες από τις Βάκχες

Πρωί. Ανεξιχνίαστο. Πήγανε προς το λιμάνι. Έτσι τους είδαν.
 Αν ήξεραν το δρόμο; Ούτε 'γω τον ξέρω' δεν υπάρχει δρόμος, βουνό είναι.
 Από πάνω δεν φαινόταν, δεν φαίνεται, Ήταν ένα φαράγγι ανάμεσα σε γκρεμούς,
 έτρεχαν νερά, το σκέπαζε ο ίσκιος του πεύκου. Αν σκεφτόμασταν λογικά, αν το
 συζητούσαμε, θα βρίσκαμε κάποια άκρη. Τώρα, επιστρέφοντας, ο δρόμος είναι σαν
 μία ειρήνη, τόσο καλός, ήρεμος, με το φως να απαλύνει μέσα από τα δέντρα τις
 πέτρες,
 τα βήματά μας και το πρόσωπό μας, σαν παράδεισος, παρθένος, σαν να φτιάχτηκε
 για μας. Φτάνουμε κιόλας. Δεν είχαμε χαθεί, μα περιπλανηθήκαμε, χωρίς οδηγούς και
 λόγια. Ανύπαρκτα κιόλας. Στο ίδιο βουνό ήταν κόσμος πολύς. Κοντά και μακριά. Μα
 δεν ιδωθήκαμε κανέναν. Ο αξιότερος οδηγός, αποδείχθηκε ο φέρων τα πέλματά του,
 και τα πιο άξια λόγια, δικά του.

Δυστυχησμένη αλήθεια, πόσο άργησες να φτάσεις.

- Όχι. Δεν υπάρχει αλήθεια. Κάθε στιγμή είναι αλήθεια. Τη σωφροσύνη τη διδάσκει ο
 θάνατος. Θάνατος... Πρέπει να υπάρξεις για να δεις. Πόσα ωραία βήματα σε
 κακοτράχαλα βουνά, τσακίσαμε τους αστραγάλους μας, ολοένα, μα γλυκειά η θύμησή
 τους. Όσο πάς...
 Βλέπω. Βλέπεις;

Εξιχνιάστηκε το τίποτα. Μια ζωή.

- Μη φύγουμε από δώ.

Ένα φαράγγι, ανάμεσα σε γκρεμούς. Έτρεχαν νερά, το σκέπαζε ο ίσκιος του πεύκου.

» Έχουμε πολύ δρόμο ακόμη.»

- Πάμε.

Γαλαζοαίματη της Γεωργίας Τάτση

- Αν καταπέσω απ' τα ποδάρια μου κι έχω ακόμα τα λογικά μου, ξέρω τι να κάνω. Μη στενοχωριέσαι. Τα έχω όλα σχεδιασμένα, μια χαρά. Αν όμως χάσω τον νου μου, να μην το σκεφθείς. Καθόλου να μην το σκεφθείς. Μη δειλιάσεις. Το έχω βασανίσει πολύ, κορίτσι μου. Όταν δε με κολλάει ύπνος, αυτό κάνω. Αυτό σκέφτομαι. Έχω καταλήξει και στο λέω τώρα που είμαι ακόμα εις θέσιν να στο πω. Δε φοβάμαι, δεν το φοβάμαι καθόλου. Τι είναι, τι νομίζεις πως είναι; Ένα φου. Ένα φου είναι. Τίποτα άλλο. Ένα φου. Στη θάλασσα. Θα με πας στα βαθιά, μπλουμ θα μ' αδειάσεις μέσα και θα μου δώσεις μια να πάω στον πάτο. Αυτό είναι. Τίποτα άλλο. Ένα φου.

- Μαμάαα...Μαμάαα...Σταμάτα τις βλακείες...

Ήταν η τελευταία κουβέντα μας όσο ακόμη λειτουργούσε το μυαλό της. Το εννοούσε, δεν το εννοούσε, δοκίμαζε τον εαυτό της, τον προετοίμαζε, το έλεγε για να δει τις αντιδράσεις μου, ήταν ένας τρόπος να δει το μετά, ήθελε να πέσω στα πόδια της και να την κλάψω ζωντανή, να τη θρηνήσω σαν να ήταν ήδη πεθαμένη, ήθελε απλώς παρηγοριά, ήθελε μόνο να της δείξω την αγάπη μου; Ο Θεός κι η ψυχή της.

Μετά έγινε το βραχυκύκλωμα. Κήκαν οι ασφάλειες. Έπεσε ο γενικός. Συσκότιση. Δούλευαν μόνο τα πόδια και μόνο με δική μου εντολή. Σήκω...σήκω μαμά...σήκω. Έλα να περπατήσουμε. Κι όταν επιτέλους τη σήκωνα, περπάτα...μαμά...περπάτα ...

Αυτό το πόδι πρώτα... έλα σήκωσε το πόδι...αυτό...αυτό... τη διέταξα αγγίζοντας μια το αριστερό, μια το δεξί κι εκείνη υπάκουε στις διαταγές, τρεκλίζοντας. Στο κρεβάτι. Με τη ρόμπα της. Συρρικνωμένη, αφυδατωμένη, σαν να μην είχε αίμα μέσα της. Τα χέρια, φιλντισένιοι ράβδοι διάστικτοι με καφετιές κηλίδες, σαν του ορτυκιού τα αυγά. Φιλντισένιοι ράβδοι, σταυρωμένοι στην κοιλιά της. Μόνο τα χέρια της ανάσαιναν ή σαν να ανάσαινε με τα χέρια. Νεκροστόλισε δώδεκα ανθρώπους, γυναίκες - άντρες, χαμένους από γερατειά, από αρρώστια, ως και μωρά από πνιγμό, με αυτά τα χέρια. Τους έπλυne το σώμα με το ξύδι και τους έντυσε το σάβανο κατάσαρκα. Ξεγέννησε πολλές επίτοκες, έπιανε το κεφαλάκι του νεογνού στον αυχένα και του κολλούσε το στόμα στη θηλή.

Δεν έδειρε ποτέ σκυλί ή γατί. Σκούπιζε το δάκρυ από το μάτι του αλόγου και τράβηξε το πουλαράκι από την κοιλιά της μάνας του. Το σήκωσε αγκαλιά και το έστησε στα πόδια του. Δεν χρειάστηκε μαχαίρι ή τσεκούρι για να σφάξει κόκορα, ούτε ραβδί ή πέτρα για να συντρίψει φίδι. Έστριβε το λαρύγγι του πετεινού με τα χέρια της και τον πετούσε πέρα, αλλού το σώμα αλλού το κεφάλι κι έλιωνε με τη φτέρνα την οχιά.

Για τη δενδρογαλιά άφηνε, έξω απ' την πόρτα μας, ένα βαθύ πιατάκι γάλα. Αλλά ό,τι πριν ήταν η μάνα μου, τώρα μια κούκλα, φτιαγμένη με ξυλάκια, ρεταλάκια, από τα παιδικά μου φορέματα, μια κουτσούνα με κολλημένα γυαλάκια στη θέση των ματιών, ένα μηχανικό ρομπότ που έπρεπε να του κουρδίζω τα πόδια, να γυρίζω με μεγάλη προσπάθεια το κλειδί, να κουρδίζω ένα αποσυντονισμένο ρολόι, να βάζω το ξυπνητήρι στη σωστή ώρα για να μη γυρίσει ο κόσμος ανάποδα.

Ζώδιο του νερού. Καρκίνος. 2 Ιουλίου, ανήμερα των γενεθλίων της, αποφάσισα να θέσω σε εφαρμογή το σχέδιό μου. Την έφερα στη θάλασσα. Με την ανατολή. Να μην υπάρχει ψυχή. Μόνο αυτή κι εγώ. Όλα οργανωμένα. Φτάσαμε στην παραλία με το αυτοκίνητο. Άνοιξα την πολυθρόνα και την έβαλα να καθίσει στον θρόνο της.

Φώτισε το πρόσωπό της, χαμογέλασε όταν τα γυαλάκια στη θέση των ματιών

αντίκρισαν τη θάλασσα. Άνοιγε το στόμα και την κατάπινε. Τη στοιβάζε εντός της.

Μετά τη σήκωσα. Περπάτησε στην άμμο ως την άκρη του νερού. Βημάτισε μέσα. Πρώτα οι πατούσες μέχρι τον αστράγαλο. Σιγά-σιγά ίσαμε τη μέση της κνήμης. Την πήγα πιο βαθιά. Το νερό μάς έφτανε ως τη μέση. Όπως στεκόμασταν η μια απέναντι στην άλλη, κρατημένες με τα χέρια μας, εγώ έχοντας την πλάτη γυρισμένη στη θάλασσα κι εκείνη να βλέπει το πέλαγος, μπροστά, πρόσεξα τα πόδια της -κλαράκια που έπιναν νερό. Ρουφούσαν το νερό σαν το σφουγγάρι. Ουράνια ομορφιά είχε πλημμυρίσει το πρόσωπό της. Το αίμα, το γαλάζιο αίμα έμπαινε στο σώμα της και η μάνα μου - γαλαζοαίματη - έφυγε στα βαθιά, μέσα απ' τα χέρια μου, τρεις απλωτές κι είδα τη βουτιά της. Είδα τα πόδια της που γύριζαν, ανέβαιναν, σηκώνονταν σαν την ουρά του φυσητήρα.

Τα ύδατα ταραχτήκαν και πετάχτηκαν πάνω. Εκείνη αναδύθηκε στην επιφάνεια, τινάχτηκε ψηλά, όπως τινάζονται πολλές φορές τα ψάρια και χάθηκε, παίρνοντας μαζί της τη θάλασσα. Στα χέρια μου κρατούσα πλέον ένα πούπουλο. Δεν είχε βάρος. Πέθανε όρθια και ίσως της πρέπει όρθια να ταφεί. Ας βρέξει τώρα να σβήσει το αναμμένο μου κεφάλι, ας βρέξει τώρα να επιστρέψει η θάλασσα στη θέση της.

** Δημοσιεύτηκε στην ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ 12-13 Ιουλίου 2014, στην σελίδα ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ, ΜΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ, την επιμέλεια της οποίας είχε ο Μισέλ Φάις.*

Μια στιγμή πριν την ανάσα της Καίτης Τοπτσόγλου

Μόλις έβαλε το χέρι αγκαλιαστά στα πλευρά –ποιος ξέρει τι της θύμιζε– τη ρούφηξαν τα σκεπάσματα, τέτοια ήταν η κούραση εκείνης της μέρας.

Μπήκε στο όνειρό της, όπως μπαίνει κανείς σε ένα δωμάτιο. Άνοιξε τον διεσταλμένο χώρο και πέρασε στο σκοτάδι. Το δωμάτιο έφεγγε από το φως που ανέδιδαν τα έπιπλα. Φως σκοτεινό, μουντό, απροσδιόριστα πυκνό, τρεμάμενο.

Εκεί τις είδε να μιλούν, να αστειεύονται, να γελούν. Ιδίως τη μάνα της, τόσο ζωντανή, με 'κείνο το γάργαρο γέλιο, το καθαριστό και ελαφρώς αγοραίο, που εισχωρούσε παντού ως και μέσα στους τοίχους.

Ήθελε να τις χωρίσει, να τραβήξει το παιδί μακριά απ' τη μάνα της.

Δεν είχε καμιά δουλειά η πεθαμένη με τη ζωντανή.

Την έβλεπε που προσπαθούσε να κρυφτεί πίσω από την ιλαρή ατμόσφαιρα που δημιουργούσε με 'κείνο το γέλιο που ανάβλυζε απ' την αιωνιότητα σαν αστρική σκόνη και σκέπαζε αστερισμούς ολόκληρους, χαμένους στην αόρατη διαδρομή του χρόνου. Ως τη στιγμή της έκρηξης.

Ήτανε τέτοιο εκείνο το γέλιο!

Ξύπνησε. Έμεινε ακίνητη να κοιτάζει το αμυδρό περίγραμμα των παραθύρων στην εσοχή του τοίχου. Η κόρη της και η μάνα της είχαν χαθεί. Την πήρε πάλι ο ύπνος απότομα, βαθιά, απελπισμένα. Κι όπως ξαφνικά σε κόβει το μαχαίρι, έτσι την ένιωσε την «παρουσία» πίσω της να την αγκαλιάζει, να της ψιθυρίζει απόκοσμα και να βάζει τα δυο δάχτυλα στο μισάνοιχτο στόμα της, σα να ήταν η πύλη απ' όπου είχε βγει και τώρα ήθελε να επιστρέψει.

Του πρώτου νεκρού του Επαμεινώνδα Ε.

Όταν έφτασα στην πρώτη γυμνασίου, μετακομίσαμε έξω από την πόλη σ' έναν παραθαλάσσιο οικισμό, το Καλάμι. Μείναμε σε μια πολυκατοικία πάνω από τη θάλασσα κι εγώ ξεκίνησα να γνωρίσω τα παιδιά της γύρω περιοχής. Έτσι γνώρισα τον Στέλιο, τρία χρόνια μικρότερό μου, που έμενε λίγο πιο πέρα σ' ένα σπίτι με μια μεγάλη αυλή που κρεμόταν στην πλαγιά κι ένα σκεπαστό από φυτά δρομάκι, που οδηγούσε κάτω στη θάλασσα.

Ο Στέλιος είχε έναν αδερφό, τον Χάρη, μεγαλύτερο γύρω στα είκοσι, που ήταν στην Αθήνα· είχε περάσει στην Ευελπίδων. Τον είχα δει σε μια φωτογραφία που την είχαν σε κορνίζα στο σαλόνι. Ήταν με τη στολή και το καπέλο, μελαχρινός με μελανί χέλια, τα μάτια του μισόκλειστα και τα μάγουλά του φουσκωμένα από υπερηφάνεια. Κι ο πατέρας του ψήλωνε όποτε έβλεπε τη φωτογραφία του.

Είχαν μια μεγάλη πολύχρωμη βάρκα, δεμένη σε μουράγιο κάτω από το σπίτι. Την 'λέγαν «Χαρηστέλιο»· παράξενο όνομα, φτιαγμένο από τα ονόματα των παιδιών, γραμμένο σε μια ξύλινη πινακίδα στο στήθος της βάρκας. Ανεβαίναμε, κάναμε βουτιές και μακροβούτια περνώντας από κάτω της. Εκείνο το καλοκαίρι, το μόνο που θυμάμαι είναι να τσαλαβουτάμε όλη τη μέρα στη θάλασσα, εκεί από κάτω από τα σπίτια μας.

Ήταν άνοιξη, κοντά στη Μεγαλοβδομάδα κι εγώ χάζεα πάνω σ' ένα δέντρο στο ύψωμα, στη χωράφα, όταν είδα από μακριά τον Στέλιο να έρχεται. Συνάντησε κάποια παιδιά και χωρίς ν' ακούω, κατάλαβα ότι τους έλεγε κάτι συνταρακτικό. Κατέβηκα από το δέντρο κι έτρεξα προς τα 'κει. Ο Στέλιος είχε ένα ύφος σαν να μην καταλάβαινε... ενώ έλεγε σαν ποίημα: «Ο αδερφός μου σκοτώθηκε – σκοτώθηκε μ' ένα μηχανάκι»... «Πώς σκοτώθηκε;» ρωτούσαν όλοι. Πριν δυο μέρες είχε ορκιστεί Εύελπλις, πήγαινε με τους φίλους του βόλτα με το μηχανάκι, δεν πρόσεξε και του ήρθε ένα κλαδί στον λαιμό του κι έμεινε στον τόπο. «Τον βλάκα, τι έκανε... πήγε να πεθάνει;» ξεστόμισα, κι επιτόπου δαγκώθηκα. Ο Στέλιος έφυγε να πάει να το πει και στους άλλους, ενώ ήδη ακούγονταν φωνές και ταραχή από το σπίτι του.

Σε τρεις μέρες που έφεραν τον νεκρό με το αεροπλάνο, θα γινόταν η κηδεία. Εκείνη τη μέρα βγήκα στον δρόμο και είδα ότι ακόμα και γύρω από το σπίτι ήταν γεμάτο κόσμος. Διστακτικά πλησίασα μόνος μου, μπήκα από την αυλόπορτα και προχώρησα να δω στη μεγάλη αυλή που έχασκε πάνω από τον γκρεμό. Ήταν μόνο άντρες σε πηγαδάκια που μουρμούριζαν για το παιδί: «Μόλις είχε τελειώσει τη σχολή» - «Τέτοιο παιδί δεν υπήρχε άλλο»... Τα ψιθυρίσματα έπαυαν από εξάρσεις των συγγενών. Ο συνομήλικος ξάδερφος του νεκρού, με μανία χτύπαγε το στήθος του και φώναζε κοιτώντας τον Θεό: «Εμένα πάρε, όχι αυτόν... εμένα, όχι αυτόν». Ο πατέρας, αλλόφρων, μ' έναν σπασμό προσώπου σαν μάσκα αρχαίου θεάτρου, με γουρλωμένα τα μάτια και κρεμασμένο το στόμα, με το πουκάμισό του ξεκούμπωτο σχεδόν, περιφερόταν τρεκλίζοντας, αποφεύγοντας τα χέρια και τα λόγια που έτειναν να τον παρηγορήσουν. Κάθε φορά που έφτανε κοντά στην άκρη της αυλής, κάποιος τον μάζευε από φόβο μη γκρεμιστεί από κάτω και τον ξανάριχνε σ' αυτήν την πορεία της απελπισίας του. Δεν άντεχα, αλλά κι από περιέργεια αποτραβήχτηκα προς την πόρτα του δωματίου που είχαν τον νεκρό. Εκεί ήταν όλες οι γυναίκες που έκλαιγαν γύρω από το φέρετρο, το οποίο ήταν σφραγισμένο με ταινίες που κανένας δεν είχε τολμήσει ν' ανοίξει ακόμα. Σταμάτησα στην πόρτα μέχρι να συνηθίσουν τα μάτια μου το σκοτάδι. Οι γυναίκες ήταν όλες μαυροφορεμένες, έκλαιγαν σχεδόν σιωπηλά και μοιρολογούσαν κάτι σαν μονότονο νανούρισμα. Χάθηκα στον χρόνο... Γύρισα να φύγω και σκεφτόμουν ότι μπορεί να είχα μείνει εκεί, μια ώρα ή μια στιγμή, ακίνητος.

Αργότερα ξεκινήσαμε με τα πόδια για την εκκλησία και το νεκροταφείο δίπλα της. Ήταν πολύς κόσμος και οι φίλοι του παιδιού από τη σχολή, με στολές και ξίφη. Ένωθα ότι το 'χαμε πάρει απόφαση όλοι μαζί, σαν να τον πηγαίναμε στο λιμάνι να τον

αποχαιρετίσουμε, μέχρι που στο νεκροταφείο ξεκίνησαν να κατεβάζουν το φέρετρο μέσα στη γη. Με μιας όλοι πλησίασαν και οι γονείς, αρνούμενοι να δεχτούν ότι θα θάψουν το παιδί τους, κραύγαζαν κι έτειναν να πέσουν κι αυτοί μέσα, σπρώχνοντας. Άλλοι τους κρατούσαν από τα χέρια, άλλοι από το κεφάλι, τα δάκρυά τους μούσκευαν τα μαλλιά τους και οι φωνές τους ξέσκιζαν τις ψυχές μας. Ο νεκροθάφτης άνοιξε το καπάκι του φέρετρου, σαν πειστήριο ενός θανάτου που κανένας δεν ήθελε να πιστέψει.

Ο νεκρός ήταν στο χρώμα του ξύλου με βαμβάκια στη μύτη και το στόμα, να σφραγίσουν τον θάνατο μέσα του. Ο κόσμος άρχισε να σπρώχνει να δει. Εκείνη τη στιγμή το κεφάλι μου μούδιασε, ένιωσα τα πόδια μου να λυγίζουν κι εγώ να ολισθαίνω να πέσω. Συνήλθα απότομα, σαν από λιποθυμία, κι έφυγα βιαστικά. Τώρα πια, τα καλοκαίρια, ο πατέρας καθόταν και κοίταζε τη βάρκα έξω, τα χρώματα της παραμελημένα και η περίτεχνη πινακιδούλα με το όνομα, να χάσκει παράταιρη σε μια βίδα στηριγμένη.

Χρόνια μετά, πηγαίνοντας για Πάσχα στο μοναστήρι της Ζωοδόχου Πηγής, με την φωτογραφική μηχανή και γεμάτος περιέργεια, τρύπωσα στο οστεοφυλάκιο του μοναστηριού. Προχωρώντας με το λιγοστό φως στους στενούς διαδρόμους, διαβάζοντας ημερομηνίες και ονόματα, ανάμεσα σε παλιούς και νέους νεκρούς, συνάντησα εκείνον.

Τον Εύελπι τον νέο με τη στολή, με τα νιάτα φουσκωμένα από υπερηφάνεια, να με κοιτά με μισόκλειστα τα μάτια, από την ίδια φωτογραφία, τώρα από το κασελάκι του. Τράπηκα σε φυγή με την αδικία να μου πικραίνει το στόμα.

«Α, Προδοθήκαμε, πάθαμε ανόσια» της Ελένης Σουλαντίκα

Με φράσεις δάνειες από τους Όρνιθες

«Έρως, ος εν μαλακαίς παρειαίς νεάνιδος εννυχεύεις...»

Κοίταζε με βλέμμα κενό το μικρό κουμπί που κρεμόταν από μια λεπτή άσπρη κλωστή στο διπλανό μαξιλάρι.

«Έρως ανίκατε μάχαν, ος εν κτήμασι πίπτεις...»

Ανίκατε μάχαν, ανίκατε μάχαν, ανίκατε μάχαν αντηχούσε διαπεραστικά στα μύχια του μυαλού της. Μάχη ήταν τελικά. Κι αυτή που νόμιζε πως... Όχι νόμιζε. Ήταν σίγουρη. Μαζί για πάντα. Έτσι της είχαν μάθει. Ζώντας το, το πίστεψε κιόλας. Έρωτας στα χρόνια της αμεριμνησίας, Άγνοια στους θυελλώδεις καιρούς του έρωτα.

Έσφιξε τα μάτια της δυνατά, τόσο που πόνεσαν. Η θέα του μισοξηλωμένου κουμπιού τής προξενούσε αφόρητο πόνο. Άνοιξε ορθάνοιχτα τα μάτια με ένταση. Τα ξανάκλεισε σφιχτά. Ακόμη μια φορά, κι άλλη μια, πέντε φορές, δέκα φορές. Το κουμπί πάντα εκεί να της θυμίζει την προδοσία, τον απέραντο θυμό, το τέλος των ψευδαισθήσεων. Άπλωσε το αριστερό της χέρι και τράβηξε αργόσυρτα το κουμπί. Το κράτησε σφιχτά στην παλάμη της. Με μια απότομη κοφτή κίνηση το έβαλε στο στόμα της. Ξεροκατάπιε.

Όταν την έβλεπε να καταπίνει τα χάπια χωρίς νερό ξέσπαγε στα γέλια.

«Πώς το καταφέρνεις αυτό; Εγώ ούτε που να το διανοηθώ. Πνίγομαι και μόνο που το σκέφτομαι.»

Ένωσε το κουμπί να διασχίζει τον λάρυγγα, τον οισοφάγο και να χάνεται στο όξινο κενό. Δύσκολο να καταπιείς την απώλεια. Για την προδοσία, ούτε λόγος, δεν κατεβαίνει με τίποτα, ωκεανούς νερού να έπινε η προδοσία στον αφρό θα κόλλαγε, ολόκληρη, αδιάλυτη, επιπλέων Τιτανικός ασυλλόγιστου έρωτα.

Χωρίς να στρίψει το κορμί, άπλωσε το χέρι της προς το μικρό κομοδίνο στο πλάι του κρεβατιού. Πήρε το κουτί με τα χάπια και τράβηξε ένα στην τύχη, ροζ. Λίγο πιο μεγάλο από το κουμπί. Το κατάπιε. Κι ύστερα άλλο ένα. Στο τρίτο δίστασε. «Ελα μωρέ, εδώ ολόκληρο κουμπί κατάπιες, αυτό φοβάσαι;» Κατάπιε και το τρίτο χάπι. Μετά πήρε ένα άσπρο, ακόμα ένα, κι άλλο ένα. Το τρίτο χάπι το παρατήρησε προσεκτικά πριν το βάλει στο στόμα της.

«Αυτοκτόνησε με χάπια για τον θυρεοειδή. Χρειάστηκαν πάνω από πενήντα, πιθανώς και εκατό. Πέθανε από δυσπεψία.»

Ξέσπασε στα γέλια, έκλαιγε και γελούσε υστερικά.

«Η θεραπεία της προδοσίας, με χάπια για τον θυρεοειδή. Ο θυρεοειδής είναι ο αδέννας των συναισθημάτων. Το λέει και τ' όνομά του. Θυρεο-ειδής. Εν είδη θύρας. Διαβαίνουν την πόρτα και χάνονται, εξατμίζονται, νεκρώνονται, τα ξεχνάς θάβοντάς τα.»

«Άραγε, το κουμπί θα το χωνέψω; Λες να κατορθώσω και να πεθάνω; Καλύτερα.»

Άφησε το μικρό μεταλλικό κουτί να πέσει από το χέρι της. Άκουσε τα χάπια να κυλούν ανάκατα στο ξύλινο πάτωμα. Έμεινε ακίνητη, ανάσκελα, κοιτάζοντας το άσπρο ταβάνι. Το φαντάστηκε σαν ταβάνι νεκροτομείου.

«Πώς μπόρεσε να τα καταπιεί τόσα χάπια; Μέχρι και κουμπιά κατάπιε, ό,τι έβρισκε μπροστά της. Ο άντρας της είπε ότι δεν συνέτρεχε κανένας λόγος γι' αυτήν της την πράξη. Η σχέση τους περνούσε κάποια κρίση, αλλά ποτέ δεν φαντάστηκε ότι...»
Κι αυτή ποτέ δεν είχε φανταστεί ότι....

Πέταξε με δύναμη το μαξιλάρι του στον απέναντι τοίχο. Και μετά το δικό της. Και τη λάμπα από το κομοδίνο. Ο μεγάλος καθρέφτης που κρεμόταν στον τοίχο έσπασε με εκκωφαντικό θόρυβο. Σηκώθηκε και περπάτησε με γυμνά πέλματα πάνω στα σπασμένα γυαλιά.

Οι πατούσες της μάτωσαν. Έστησε έναν άγριο, μανιασμένο χορό κραυγάζοντας ασυνάρτητα. Χοροπηδούσε με σπαστικές κινήσεις πάνω στα ματωμένα θραύσματα του καθρέφτη. Μετά ανέβηκε όρθια στο κρεβάτι. Τα σεντόνια γρήγορα βιάφτηκαν κόκκινα. Συνέχισε τον τρελλό χορό της, ποτίζοντας τα σκεπάσματα με αίμα, δάκρυα, σάλια και ιδρώτα. Στο τέλος, σωριάστηκε εξαντλημένη στο κρεβάτι.

«Ο δ' έχων μέμνηεν. Συ και δικαίων αδίκους φρένας παρασπάς επί λώβα...».

Τυλίχτηκε με τα νωπά σεντόνια κι έγειρε αποκαμωμένη στο πλάι. Έμεινε να κοιτάζει με άδειο βλέμμα το αίμα που κυλούσε από τα πέλματά της.

«Ας γίνει κι έτσι, ούτε που με νοιάζει...»

Ένωσε να χαλαρώνει.

«Ωραία, έρχεται ο θάνατος. Γλυκά-γλυκά. Όχι σαν το ουρλιαχτό της προδοσίας που σε τραντάζει συθέμελα. Ήρεμα, απαλά, αργόσυρτα, σαν βάλσαμο.

Συνέχισε να κοιτάζει τα πόδια της. Το αίμα σταμάτησε να ρέει σχηματίζοντας σκούρα καφεκόκκινα πηγματα. Και, πράγμα περίεργο, ενώ φοβόταν ν' αντικρύσει ακόμη και μια μικρή σταγόνα αίματος, τώρα, το άλλοτε αποτρόπαιο θέαμα την σαγήνευε.

«Η αισθητική της απόγνωσης κάνει το αίμα ακίνδυνο, σχεδόν ελκυστικό.»

Έκλεισε τα μάτια της. Η αριστερή της παλάμη ξέσφισε. Ένα στρογγυλό, ροζ χάπι κύλησε στα ματωμένα σεντόνια.

«Το χάπι της ευτυχίας», σκέφτηκε και χαμογέλασε πικρά.

Κοιμήθηκε βαθειά, χωρίς την ελπίδα των ονείρων και του ξυπνήματος της επόμενης μέρας.

Το κρέας των ξένων της Όλγας Νικολαΐδου

Με φράσεις δάνειες από τον Κύκλωπα

Τον θυμάται να κόβει το κρέας. Να σηκώνει ψηλά το μεγάλο μαχαίρι, να το κρατάει για λίγο στον αέρα –όπως οι άλλοι κρατάνε τις σημαίες– και μετά, με δύναμη, να το κατεβάζει κάτω. Μα πιο πολύ απ’ όλα θυμάται το κρέας. Μαύρο κρέας, πολυκαιρισμένο. Σαπισμένο. Και τα πιο πεινασμένα σκυλιά, είναι βέβαιο, θα το περιφρονούσαν.

Στο ορφανοτροφείο ωστόσο, κανείς δεν είχε δικαίωμα να περιφρονεί τίποτα. Ο Φώτης, πέρασε όλα τα παιδικά κι εφηβικά του χρόνια στο ορφανοτροφείο. Όταν κάποτε έφυγε, προσπάθησε να αφήσει εκεί, όπως κάποιος άλλος ενήλικος θα άφηνε στο πατρικό του σπίτι τα παιδικά παιχνίδια του, όλες τις άσχημες σκέψεις του. Για τον Φώτη, «οι νεκρές σκέψεις», όπως ο ίδιος τις αποκαλούσε, ήταν το αγαπημένο του παιχνίδι. Μόνος του το είχε επινοήσει. Παιζόταν με δύο. Με εκείνον και με τις σκέψεις του. Κάθε βράδυ, στο κρεβάτι του, καθώς προσπαθούσε να τον πάρει ο ύπνος, ερχόντουσαν οι άσχημες σκέψεις. Για να κερδίσει, έπρεπε να τις σκοτώσει. Στεκόταν απέναντί τους και τις σημάδευε, όπως οι άλλοι σηματοδύαν ανθρώπους. Τέντωνε τα χέρια του μπροστά, σα να κρατούσε όπλο και με τον δεξί του δείκτη, πίεζε την υποτιθέμενη σκανδάλη. Είχε δει πώς το έκαναν οι άλλοι. Είχε δει εκτελέσεις και πάντα αντιδρούσε όπως την πρώτη φορά. Κάρφωνε το βλέμμα του στους εκτελεστές και ποτέ δεν γύριζε να κοιτάξει τους εκτελεσμένους, τα πτώματα. Αλλά τις σκέψεις του, τις σκέψεις του, τις κοίταζε στα μάτια. Αλλιώς υπήρχε περίπτωση να αστοχήσει. Και τότε θα έχανε. «Οι νεκρές σκέψεις» ήταν για τον Φώτη ένα παιχνίδι επιβίωσης. Χρόνια ολόκληρα, κάθε βράδυ, ο Φώτης στο κρεβάτι του ορφανοτροφείου, εκτελούσε άσχημες σκέψεις. Εθίστηκε τόσο πολύ στο παιχνίδι του που, από ένα σημείο και μετά, άρχισε να εκτελεί ανεξέλεγκτα σκέψεις. Ακόμα και μια όμορφη σκέψη, ήταν ύποπτη. Μπορούσε ανά πάσα στιγμή να μετεξελιχθεί σε άσχημη και ο Φώτης δεν είχε σκοπό να το διακινδυνεύσει.

Απαλλαγμένος έτσι από τις σκέψεις, βγήκε από το ορφανοτροφείο. Στην συνέχεια, βγήκε και από την χώρα, αναζητώντας την τύχη του σε νέα, αθώα εδάφη. Τα κατάφερε πολύ καλά. Έκανε καριέρα, απέκτησε χρήματα, οικογένεια, μεγάλο σπίτι, ακριβό αυτοκίνητο κι ένα αληθινό όπλο. Δεν έτρωγε κρέας, ήταν vegetarian. Ένα βράδυ, σε κάποιο ακριβό εστιατόριο στο Τόκιο, σ’ ένα δειπνο εργασίας, έφαγε sukiyaki, ένα παραδοσιακό πιάτο με πολύ λεπτές φέτες κρέας, σχεδόν κρυμμένες μέσα στα πολλά λαχανικά. Η γεύση του κρέατος, που τόσα χρόνια επιμελώς απέφευγε, ήταν τόσο ανεπαίσθητη που σχεδόν δεν την κατάλαβε. Όταν το συνειδητοποίησε, το πιάτο του ήταν άδειο. Μην γνωρίζοντας τι τρώει, ο Φώτης είχε απολαύσει πολύ το φαγητό του: « Στην πατρίδα μου το κρέας δεν μου άρεσε ποτέ, είχε μια γεύση τόσο στυφή, αλλά αυτό απόψε ήταν σκέτο γλύκισμα». «Λένε ότι γλυκύτερο είναι το κρέας των ξένων», του απάντησε σιβυλλικά ο συνδαιτυμόνας του.

Το δείπνο έκλεισε ιδανικά, με την επίτευξη μιας σπουδαίας εμπορικής συμφωνίας, αλλά τον Φώτη, κάτι τον έτρωγε κι έτσι την ώρα που έβγαινε από το πολυτελές ρεστοράν, έπιασε παράμερα τον μετρ και του έκανε την μοιραία ερώτηση: «Τι κρέας ήταν αυτό που έφαγα σήμερα;» «Κρέας σκύλου», ήταν η απάντηση.

Εκείνο το βράδυ, μετά από πολλά χρόνια, ο Φώτης ξαναέπαιξε το αγαπημένο του παιχνίδι. Στάθηκε απέναντι, τέντωσε τα χέρια κι άρχισε να σηματοδύει άσχημες σκέψεις: Το σιχαμένο μαύρο κρέας που τους έδινε ο «φιλάνθρωπος» χασάπης, «δωρέα» για τα ορφανά, τα αδιαπέραστα σκοτεινά μάτια του εκτελεστή του πατέρα του και της μάνας του και τα δικά του, που δεν γύρισαν να κοιτάξουν ποτέ τα πτώματα των γονιών του.

«Είναι δυνατόν οι νεκρές σκέψεις να ξαναζωντανεύουν; Αφού τις έχω σκοτώσει», σκεφτόταν ο Φώτης, καθώς άνοιγε το συρτάρι του γραφείου του. «Ίσως φταίει που ποτέ δεν χρησιμοποίησα αληθινό όπλο», είπε βάζοντας το χέρι στην σκανδάλη.

Project BS12 της Λιάννας Μεσάικου

Με φράσεις δάνειες από τον Κύκλωπα

Το περιστατικό που ακολουθεί είναι αληθινό.

Πριν από 18 μήνες, η κυβέρνηση, σε συνεργασία με μερικά από τα πιο φημισμένα ινστιτούτα βιοϊατρικής και με επιστημονικό προσωπικό προερχόμενο εξ ενός από τα μεγαλύτερα πανεπιστήμια του πλανήτη, ενέκρινε με καθεστώς άκρας εχεμύθειας το πρόγραμμα “BS12”, το οποίο και διεξάγεται με μυστική χρηματοδότηση στις εγκαταστάσεις υπαίθριας βιομηχανικής μονάδας υπεράνω πάσης υποψίας.

Το υπό εξαφάνιση νεκροφάγο είδος μύγας γνωστό και ως Bone-Skipper, έπειτα από φυσική δειγματοληψία, επιχειρήθηκε να αναπαραχθεί εργαστηριακά κατά το project BS1A, πείραμα που εστέφθη με τεράστια επιτυχία. Η καλλιέργεια του συγκεκριμένου είδους μύγας αρχικά σκοπό είχε την επιμόρφωση ειδικών κατασκόπων από ιατροδικαστές στην αναγνώριση των συνθηκών θανάτου ενός πτώματος βάσει των προτύμων του εντόμου. Στους μήνες που ακολούθησαν, ένα ολόκληρο τάγμα κατασκόπων αποφοίτησε μελετώντας καθημερινά 50 πτώματα που δεν υπήρχε λόγος να καταλήξουν σε κανένα επίσημο νεκροτομείο, ούτε γραφείο κηδεών, αφού και δίχως το πείραμα θα έλιωναν άταφα σε χωματερές. Άστεγοι, πρεζόνια, μαχαιρωμένες πόρνες ή μέλη συμμορίας που ξέβραζε η αποβάθρα τα γκρίζα πρωινά, βρίσκαν τον δρόμο τους για το BS2 και 3, προτού καν ειδοποιηθεί η αστυνομία.

Ήταν στο στάδιο BS6, που η πορεία της έρευνας άλλαξε πλήρη. Όσοι το είδαν με τα μάτια τους, δεν ξανακοιμήθηκαν. Στην παγωμένη αίθουσα τρία επίπεδα κάτω από την γη, ο βοηθός Ι.Κ., ακολουθώντας τις εντολές του ανωτέρου του, κατά την διάρκεια της νυχτερινής βάρδιας, άνοιξε το γυάλινο φυλακτήριο των 33 νεοπαραχθεισών μυγών BS6.7 και τις ξέχυσε στον παγωμένο θάλαμο για να δειπνήσουν. Τα τρία πτώματα διένυαν την τρίτη εβδομάδα αποσύνθεσης και άλλες ποικιλίες και παραλλαγές της καλλιέργειας BS6 τα είχαν ήδη ξεζουμίσει. Τα έντομα βουβούριζαν εκκωφαντικά, πετώντας κυκλικά και όλο και πιο γρήγορα πάνω από τα τρία διαμελισμένα σώματα, αδυνατώντας να κορέσουν την πείνα τους. Όταν εξαφνα, μία από αυτές, δια της όσφρησης οδηγήθηκε στον νεαρό βοηθό και βρήκε μία στο χέρι του πληγή με ξεραμένο αίμα. Εκείνος την απέδωχε, μα όταν και οι άλλες μπήκαν στο νόημα εκείνης, ορμήσανε επάνω του και με τα πνιγερά φτερά τους, πετώντας κυκλικά γύρω απ’ το πρόσωπό του, στο έδαφος τον έριξαν και από την πληγή του, το αίμα του εγλείφοντας, ανοίξανε την φλέβα και πάνω της επέσανε και μόλις την αδειάσαν και άψυχοι εκείνον στο αποστειρωμένο, το κρύο γκρίζο πάτωμα, έστησαν φαγοπότι, το κρέας του πιπίλισαν και όταν εχορτάσαν πήγαν και ξαναχώθηκαν στο γυάλινό τους σπίτι.

Μυστήριο μεγάλο κάλυψε τον θάνατο του Ι.Κ. και ώρες πολλές πέρασαν οι άλλοι της ομάδας, τα βίντεο κοιτάζοντας, μήπως ανακαλύψουν. Και πράγματι, ένας νεαρός, ο Α.Ι.Σ., πρότεινε στους υπόλοιπους, μήπως τραυματισμένος, το εκτεθειμένο αίμα του άτυχου Ι.Κ. αφύπνισε ένα ένστικτο στις BS6.7 και από νεκροφάγο έντομο έγινε δολοφόνος.

Η αναφορά του Α.Ι.Σ. έφτασε στο γραφείο του Προέδρου της χώρας και ο Α.Ι.Σ. έλαβε μία γενναία χορηγία για να συνεχίσει την έρευνα, μυστικά αλλάζοντας την κατεύθυνση. Μία μονάχα χούφτα ανθρώπων γνώριζε πλέον την πραγματική αποστολή του project BS, ενώ για αντιπερισπασμό συνέχιζαν δήθεν τις αρχικές έρευνες και εκπαιδεύσεις.

Το είδος BS6.7 μπήκε κάτω από το μικροσκόπιο, εξετάστηκε άκρως εξονυχιστικά, η καλλιέργειά του, τα πτώματα που εδείπνησε και μία περιέργη θεωρία άρχισε να σχηματίζεται στο μυαλό του Α.Ι.Σ. Μια φράση στριφογύριζε στα όνειρά του, μία φράση απροσδιόριστης πηγής των σχολικών του χρόνων: «Κόψε την γλώσσα του και

φάγε την, να μάθεις ν' αγορεύεις». Και ύστερα η καρτέλα του πτώματος 1342027: ένας άστεγος αλήτης, που τον διώξαν από την υπόγεια κοινωνία των αστέγων στις στοές και πέθανε έξω από το κρύο, γιατί είχε πιαστεί να τρώει ωμό το κρέας ενός άστεγου συντρόφου του, μαχαιρωμένου άγνωστο από ποιον.

Ίσως κάποιος από εσάς, καταλάβουν και χωρίς να σας το πω, τι είδους αντικείμενα πλέον χρειαζόταν η έρευνα για να προχωρήσει. Στο μυστικό φυλάκιο του BS7 φυλακισμένους έφεραν, θανατοποινήτες. Μα οι μύγες δεν τους άγγιζαν, όσο αυτοί αναπνέαν. Στο φορτίο BS8 έφεραν τρομοκράτες, πολιτικούς κρατούμενους που χρόνια βασανίζαν μακριά από δικαστήρια κι από το φως του ήλιου. Και οι μύγες πάνω έπεσαν με φόρα στις πληγές τους, το ξεραμένο αίμα τους να κάνουν να τρέχει. Εκείνον τον μήνα ήταν που ο Α.Ι.Σ. σπίτι μεγάλο αγόρασε, γι' αυτόν και τα παιδιά του.

Πλην όμως ο εχθρός, που πρέπει να πεθάνει, μπορεί πληγές να μην έχει, αίμα δεν έχει τρέξει. Γι' αυτό και στο BS9, στο 10 και το 11, φέραν πρεζόνια ζωντανά, πόρνες μαστουρωμένες, μετανάστες παράνομους και οι μύγες εκπαιδεύονταν ποιους να εξολοθρεύσουν. Γιατί ο Πρόεδρος φοβήθηκε, μην στους δικούς τους στρατιώτες μα και ήρωες, που ματωμένοι χάμω για την πατρίδα κείτονται, ορμήσουν και τους φάνε. Γι' αυτό και οι μύγες έπρεπε, σκληρά να εκπαιδευτούνε, να νοιώθουνε γλυκύτερο το κρέας πως είν' των ξένων.

Και τώρα στο BS12, παιδιά με αναπηρίες και γέροι απ' τα τρελλάδικα, γυναίκες με υστερίες, ήρθαν στο εργαστήριο και τάισαν τις μύγες.

Ό,τι εδώ διαβάσατε είναι η φριχτή αλήθεια. Καλύτερα ξεχάστε την, μην την πολυσκεφτείτε. Και ο Ζ.Δ. ο γνωστός, που ήταν δημοσιογράφος, που λίγο κάτι έψαξε, τρεις μήνες τώρα λείπει. Εμένα μην ρωτήσετε ποιο είναι τ' όνομά μου και πώς τα τόσα έμαθα που ιστορώ εδώ πέρα. Αν την ζωή σας θέλετε, δίχως πολλές κουβέντες, την σελίδ' αυτήν σκίστε την, πετάξτε στα σκουπίδια. Και στο τραπέζι κάτσετε, μα κλείστε τα παράθυρα κι έχετε πάντα πλάι σας μία μυγοσκοτώστρα.

*Ημερολόγιο μύγας BS12, μετά που έφαγε ένα δωδεκάχρονο, αυτιστικό αγοράκι:
«Τον ρέβομαι κι ευφραίνεται η ψυχή μου».*

Από κλαδιά φύλλα και των ανθρώπων τα ξεχάσματα του Επαμεινώνδα Ε.

Ο Λιονταρής ήταν ξυλοσχίστης, υλοτόμος, μουλαράς κι έμενε μόνος του έξω απ' το χωριό του, τον Παγώνδα, στα όρια του δάσους σε μια καλύβα που 'χε φτιάξει από ξύλο. Σ' αυτή ζούσε, μισή – μισή με το μουλάρι του.

Ήταν τ' Αγίου Στεφάνου το πρωί χαράματα κι όλα γύρω ήταν κρύσταλλα. Ετοίμασε το μουλάρι του, τον Ζήνω(ν) και ξεκίνησε για τον Μπουρνιά, την κορφή με το πυκνό δάσος, μια ώρα διαδρομή. Δούλευε μόνος του και δεν είχε πολλές κουβέντες με κανέναν, ούτε και με τους άλλους υλοτόμους, γιατί τον κοιτούσανε περίεργα. Μικρός είχε πέσει σ' ασβέστη, στο ασβεστοκάμινο του πατέρα του και το δέρμα του ήταν ισιωμένο και ροζ από δίπλα από το μάτι και τ' αυτί του, στον λαιμό και το μπράτσο μέχρι την μέση του. Από τότε ξεχώρισε από το χωριό κι ούτε δικός του, ούτε χωριανός, ούτε κορίτσι τον είχε σιμώσει. Στη δουλειά ήταν καλός' έκοβε κι έσχιζε δέντρα, ήσυχος όλη τη μέρα, να μαζέψει ξύλο μια φορτωσιά γερή, να 'χει για να ξοφλάει τον έμπορα απ' το Βαθύ που του 'χε δώσει να πάρει το μουλάρι.

Ξεκίνησε για τον γυρισμό πριν το σούρουπο με το μουλάρι φορτωμένο με ξύλο και δεμένο με τα ζωνάρια σφικτά. Προχωρώντας μες στο πυκνό δάσος και πριν φτάσει στο ξέφωτο στον Καστρόλογγο, τρόμαξε από βογγητό και σύρσιμο δίπλα του."Ίσσα Ζήνω!" φώναξε στο φορτωμένο μουλάρι που αναστατώθηκε και προσπάθησε να δει καλύτερα μέσα σ'

ένα σωρό σπασμένα κλαδιά. Μια μορφή κείτονταν. Μόλις το αντίκρουσε πάγωσε, ήταν αλλόκοτο. Του 'ρθαν στο μυαλό του ιστορίες για τον Σκιάζαρο, τον Γοργόπη, που του τραγούδαγε παλιά η μάνα του να κοιμηθεί. Ήταν φτιαγμένο απ' όλου του δάσους τα κλαδιά και τα φύλλα, πευκοτσιγκανα, βαλανιδιές, αγριοδάφνη, κουμαριά και κυπαρίσσι, μπλεγμένα και στριφογυρισμένα όλα μαζί κολλημένα με ρετσίνι. Τα μάτια του σαν καρβουνάκια σιγόκαιαν. Το στόμα τρομακτικό, γεμάτο δόντια φτιαγμένα απ' των ανθρώπων τα ξεχάσματα, σπασμένα κοντοπρίονα, σιδερόσφηνες και τσεκούρια. Σαν είδε ότι δεν σάλευε, ψιθύρισε «σσος» στο μουλάρι, τράβηξε το χαλινόρι κάτω, χαμήλωσε κι άπλωσε να το αγγίξει. Τα φύλλα του σείστηκαν κι έβγαλε μια πνιχτή πνοή, σαν τον αέρα που σφυρίζει στα κλαδιά πριν τη μπόρα. Ο Λιονταρής με μιας έλυσε τα ζωνάρια απ' το μουλάρι κι άδειασε όλο το φορτίο στη γη. Έπιασε δυο μακριά ξύλα και το έδεσε πάνω τους, να το σύρει με το μουλάρι έξω από το δάσος που σκοτεινίαζε. Έφτασε αργά το βράδυ στην καλύβα, το άδειασε πάνω σ' ένα σωρό ξύλα και το σκέπασε μ' έναν μουσαμά. Όλη τη νύχτα ψιλόβρεχε' εκείνος δεν έκλεισε μάτι και το μουλάρι ξεφύσαγε αναστατωμένο. Το πρωί σηκώθηκε αργά με τον ήλιο, πήρε ένα παλούκι και πήγε να το δει. Το ξεσκέπασε, το ζούληξε με το παλούκι κι αυτό ίσα που σείστηκε. Το ξανασκέπασε κι έφυγε να πάει για το μαντρί του Λάντρου να πάρει τυρί και κρέας να φάει. Γύρισε κι αυτό ήταν ακόμα εκεί. Μπήκε στη καλύβα.

Τρεις μέρες δεν πήγε για ξύλα κι όλο γύριζε από 'δω κι από 'κει ανήσυχος. Μέχρι που σκέφτηκε να πάει στο χωριό να το πει αλλά το μετάνιωσε. Ως και στην Παναγιά τη Μακρινή στη σπηλιά ανέβηκε κι άναψε ένα κερί. Την τέταρτη μέρα, το άφησε εκεί κουφάρι κι έφυγε για ξύλα, μάζεψε τη φορτωσιά του και γύρισε με το σούρουπο. Πλησιάζοντας στο καλύβι το μουλάρι πείσμωνσε, τεντώθηκε πίσω και δεν έκανε βήμα. Μια μεταλλική γεύση γύριζε στον αέρα. Ο μουσαμάς άδειος και κομμάτια. Μπροστά στο καλύβι τα πάντα ήταν γεμάτα αίματα και σκισμένα ρούχα. Το βογγητό ακούστηκε απ' τον στάβλο. Πήρε το τσεκούρι και πλησίασε προσεκτικά. Το θειό ήταν στριφογυρισμένο μέσα σ' άχυρα ήσυχο. Ο Λιονταρής έκλεισε την πόρτα του στάβλου κι έτρεξε να μαζέψει το μουλάρι' το 'δεσε, μπήκε στο σπίτι, άναψε τη φωτιά και κάπνισε έναν καπνό.

Αργότερα πήρε μια λάμπα και βγήκε να ψάξει. Μάζεψε τα σκισμένα ρούχα, τα παπούτσια κι ένα τσαντί μ' ένα πουγκί λίρες που 'βρε δίπλα στην πόρτα του στάβλου. Διαγκώθηκε σαν κατάλαβε ότι ήταν τα ρούχα και οι λίρες του εμπόρου, του γρουσουζή, του Ρούσου που θα 'χε έρθει μέχρι εδώ, μέρα που 'ναι, για τα χρωστούμενα. Το θειό τον είχε ξεσκίσει με τα σιδερένια του δόντια και δεν είχε αφήσει ούτε ένα κομμάτι του. Ο Λιονταρής έκαψε τα ρούχα και τα πράματα στη φωτιά.

Με το ξημέρωμα της πρωτοχρονιάς, η βροχή είχε σβήσει τα αίματα κι όλα 'μοιάζαν ηλιόλουστα. Σηκώθηκε σαστισμένος αλλά κι ελαφρωμένος' ο γρουσουζής ο Ρούσος τον είχε στραγγίσει και τράβαγε κανένα χρόνο ακόμα για να ξεχρεώσει. Σκέφτηκε τις λίρες' χαμογέλασε. Σκέφτηκε ακόμα και την Μυρτώ, την κόρη του Παπασίμωνα, που την είχε δει από μικρός' σκέφτηκε και τους άλλους που τον κοιτάγανε περιέργα. Τους σκέφτηκε όλους. Εκείνος είχε τώρα μαζί του το θειό, τον Σκιάζαρο, τον Γοργόπη.

Μη φεύγεις θηρίο

θηρίο με τα σιδερένια δόντια

θα σου φτιάξω ένα ξύλινο σπίτι

θα σου δώσω ένα λαγίγι

θα σου δώσω κι ένα κοντάρι

θα σου δώσω κι άλλο αίμα να παίζεις ...

Άδειο δωμάτιο της Όλγας Νικολαΐδου

Ρωγμές. Και στους τέσσερις τοίχους. Και η μυρωδιά του ιδρώτα. Του ιδρώτα των τοίχων. Και οι τοίχοι ιδρώνουν. Όταν αναγκάζονται να δουν περισσότερα από αυτά που ξέρουν. Όταν αναγκάζονται να ακούσουν περισσότερα από αυτά που μπορούν να πουν. Το πάτωμα κρύο. Κι ας είναι από ξύλο. Λένε ότι το ξύλο είναι ζεστό υλικό. Κι όμως, αυτό το ξύλινο πάτωμα μοιάζει με καπάκι από φέρετρο. Τα τριξίματα που ακούγονται θυμίζουν πεθαμένο που στριφογυρίζει, γιατί δεν βολεύεται στη στάση του θανάτου. Χαμηλοτάβανο δωμάτιο. Ένας άνθρωπος μετρίου αναστήματος, όρθιος και με τα χέρια σε έκταση - ή σε έκταση- με τα χέρια τέλος πάντων τεντωμένα πάνω από το κεφάλι του, θα μπορούσε μέσα σε αυτό το δωμάτιο να παραστήσει την κολόνα. Την κολόνα που συνδέει το πάνω με το κάτω. Ή αλλιώς, τον άνθρωπο που ακινητοποιείται, γιατί αυτός είναι ο μόνος τρόπος να αγγίξει ταυτόχρονα την γη και τον ουρανό.

Σε μια γωνιά του άδειου δωματίου, μια κουβέρτα. Μια κοινή κουβέρτα. Από αυτές που ζεσταίνουν εκατομμύρια ανθρώπους σ' ολόκληρο τον πλανήτη μια χειμωνιάτικη νύχτα.

Ο Σταύρος σπάνια κρυώνει. Σχεδόν ποτέ. Ο Σταύρος σπάνια, σχεδόν ποτέ, δεν κοιμάται με κουβέρτα. Είναι παγωμένος μέσα του, άρα τα ψυχρά ρεύματα, ακόμη κι αν διαπεράσουν το δέρμα του, θα κομματιαστούν, θα γίνουν θρύψαλα, όπως συμβαίνει όταν πετάς μια πέτρα πάνω σε έναν βράχο. Βράχος ο Σταύρος. Δεν σπάει ποτέ, ή πιο σωστά, σχεδόν ποτέ. Τίποτα δεν μπορεί να παρασύρει το βλέμμα ή την σκέψη του Σταύρου. Ούτε καν ένας βαθύς, γαλανός ουρανόσ. Πόσα χρόνια έχει να δει ουρανό; Κι αν αυτή η γαλάζια κουβέρτα είναι ένα κομμάτι ουρανού που ο ίδιος ο Θεός ξεκόλλησε από το σώμα του, για να μπορέσει ο Σταύρος να τον νιώσει; Να νιώσει τον Θεό να τον τυλίγει. Από τους ώμους, μέχρι τα πόδια. Από την μεγάλη αρτηρία της καρδιάς, μέχρι το πιο μικρό μυϊκό κύτταρο. Ο Σταύρος που ποτέ, ή σχεδόν ποτέ, δεν κοιτάζει τίποτα και πουθενά, σήμερα, κοιτάζει τότε την κουβέρτα και τότε την πόρτα. Σαν να πρέπει να επιλέξει ανάμεσα σε αυτά τα δύο.

Έξω από την κλειστή πόρτα στέκεται ο Πέτρος. Ο Πέτρος, είναι αυτό που θα λέγαμε άνθρωπος της στιγμής. Χωρίς πριν και χωρίς μετά. Λες κι ο χρόνος τον κοίταξε με τα άγρια μάτια της Γοργώ και τον μαρμάρωσε, αναγκάζοντάς τον να ακινητοποιηθεί στο τώρα. Μόνο μια στιγμή, κάθε μέρα, δραπετεύει από το τώρα, για να έρθει σε επαφή με τους άλλους ανθρώπους. Αυτή η στιγμή είναι υπέρ πολυτίμη και όποιος βρεθεί αυτή τη μία και μοναδική στιγμή απέναντι στον Πέτρο, πρέπει ή να ωφεληθεί, αλλιώς έχασε την ευκαιρία, ή να φυλαχτεί, αλλιώς χάθηκε.

Ο Πέτρος ανοίγει την πόρτα και χωρίς να κοιτάει τον Σταύρο, βγάζει τρεις όλες κι όλες λέξεις από το στόμα του:

« Χρειάζεσαι την κουβέρτα;»

Ο Σταύρος πρέπει να απαντήσει γρήγορα. Με ένα ναι ή με ένα όχι. Ψάχνει την σωστή απάντηση. Η κουβέρτα είναι ανέγγιχτη. Η ψυχή του είναι ανέγγιχτη. Είναι έτοιμος να πει όχι. Ξέρει ότι σε λίγο θα πεθάνει. «Θα πεθάνω με αξιοπρέπεια», σκέφτεται. «Χωρίς να έχω λυγίσει ούτε μία στιγμή», αλλά τελικά, ακούει τον εαυτό του να λέει «Ναι».

Ο Πέτρος, ανέκφραστος, οπισθοχωρεί και κλειδώνει την πόρτα.

Ο Σταύρος κοιτάζει την κουβέρτα και νιώθει ευτυχισμένος. Είναι κι αυτό μια ευτυχία: Να ξέρεις ότι θα πεθάνεις, κρατώντας κάτι στην αγκαλιά σου. Έστω μια κοινή, γαλάζια κουβέρτα.

Άδειο δωμάτιο της Καρολίνας Αλειφεροπούλου

Είμαι καιρό τώρα σ' ένα άδειο δωμάτιο. Μόνο εγώ και το εσωτερικό του βουβού αυτού κύβου. Είναι άσπροι ή γκρι οι τοίχοι, δε βλέπω... Μου φαίνονται διαφορετικοί με κάθε ματιά που τους ρίχνω, σαν το φως που αλλάζει να ρίχνει στους τοίχους σκιές που αλλάζουν κι αυτές. Από πού έρχεται όμως το φως και ποιων αόρατων πραγμάτων προβάλλει τις σκιές; Να, τώρα είναι κάτι γκριζα κλαδιά, σα μαγεμένα δέντρα και δάση που κουνιούνται όταν δεν τα βλέπεις και μόλις τα κοιτάξεις μένουν αμέσως ακίνητα, σαν να νομίζουν ότι σε κοροϊδεύουν, σαν να έχεις τρελαθεί που νόμισες πως σάλεψαν. Κι όμως σάλεψαν. Χόρευαν κιόλας και έκαναν τα δικά τους παιχνίδια, δήθεν ερήμην μου.

Με απογοητεύει που όταν τα κοιτάζω είναι ακίνητα. Θέλω να χορεύουν όπως πριν, να τα δω, να το πιστέψω. Ξέρω ότι χορεύουν τα μαγεμένα κλαδιά -αν και διόλου μαγεμένα- αλλά θέλω να το πιστέψω με τα ίδια μου τα μάτια.

Το άσπρο (ή γκρι;) του δωματίου παίρνει πολλές αποχρώσεις, ανάλογα με τη ματιά που του ρίχνω. Σπάνια, ασπρίζει πολύ. Συνήθως σκουραίνει και γίνεται ένα σύμπλεγμα γκριζων σκιών, κινούμενων πάντα, αναδεδόμενων κλαδιών του μαγεμένου δάσους. Αναρωτιέμαι αν σαλεύουν κι όταν κλείνω τα μάτια. Τότε είναι που θα ξετρελαίνονται στο χορό!

Μια φορά, όπως καθόμουν στη στάση του λωτού, διαλογιζόμενη με τα μάτια κλειστά και προβάλλοντας στο πίσω μέρος των βλεφάρων μου τις δικές μου σκιές, από φως που ούτε εκείνο ξέρω από πού έρχεται κι από αόρατα πράγματα που ούτε εκείνα ξέρω τι είναι, που μου σαλεύουν όμως κανονικά, χωρίς να παγώνουν μόλις τα κοιτάζω κι εγώ τα κοιτάζω για να πιστέψω με τα ίδια μου τα κλειστά μάτια αυτό που δεν μου δίνεται να πιστέψω με ανοιχτά, αυτή τη φορά που διαλογιζόμουν, στο δωμάτιο μπήκες Εσύ. Σε άκουσα και άνοιξα τα μάτια. Κοιταχτήκαμε και το σύννεφο των διαλογισμών μου εξατμίστηκε και χάθηκε. Σε κοίταξα αρκετή ώρα και μου φάνηκες όμορφος. Ήσουν χρυσός και φώτιζες πολύ μες στο σεληνιακό δωμάτιο. Σηκώθηκα από το πάτωμα και θυμάμαι αναρωτήθηκα σε τι χρώμα άραγε με έβλεπες εσύ.

«Θέλεις να ερωτευτούμε ο ένας τον άλλον;» με ρώτησες.

Με κοίταζες στα μάτια. Κι εγώ σε κοίταξα αποσβολωμένη. Δεν ήξερα τι να απαντήσω. Έριξα μια κλεφτή ματιά να δω αν κουνήθηκαν οι σκιές στον τοίχο, γιατί ένιωσα πως όσο δεν κοιτούσα λυσάγανε στο χορό. Τίποτα όμως. Χαμογέλασες σαν να ήξερες τι έκανα κι έφυγες κλείνοντας την πόρτα. Δεν πέρασε πολλή ώρα μέχρι να πάω κι εγώ προς το μέρος της, να την ανοίξω και να βγω απ' το δωμάτιο. Έτρεξα πίσω σου, γιατί φυσικά δε μπορούσα να κάνω αλλιώς, ήσουν χρυσός! Κι έτρεξα πίσω σου, γιατί ήξερες τι σκέφτομαι όταν μένω μόνη μου και δεν σε πείραζε. Κι έτρεξα πίσω σου, γιατί μου πρότεινες κάτι που δεν είχα δοκιμάσει ποτέ πριν.

Κι εδώ είμαι τώρα, μια δεκαετία μηνών και ημερών και ωρών μετά. Κάθομαι στο ίδιο δωμάτιο και προβληματίζομαι για εκείνες τις σκιές που σου έλεγα. Πόσο διαφορετικά τις βλέπω τώρα... Όλα σαλεύουν, το ξέρεις; Κάθε στιγμή, όλα κινούνται γύρω μας, μικρά και μεγάλα, τίποτα δε μένει ακίνητο. Παλιότερα με φόβιζε αυτό, όμως έμαθα να τρέχω κι εγώ όπως εκείνη τη μέρα που έτρεξα πίσω σου. Οι σκιές του δωματίου μου χορεύουν και μου κλείνουν τώρα το μάτι. Το είδα με την ίδια μου την πίστη. Το πίστεψα με το ίδιο μου το δέρμα. Το μύρισα με την ίδια μου την καρδιά.

Μικρός Πρίγκηπας του Αντώνης Κρητικού

Φωνή

« Φοβάμαι πάρα πολύ, μα τόσο πολύ πια που θέλω ν' αγκαλιαστώ...» είπεν ο άνθρωπος.

« Αν θες ν' αγκαλιαστείς πρέπει να βρεις: άλλον άνθρωπο», ακούστηκε».

Ν' ανοίξεις...

– εσύ μπορείς. Εγώ... – οι καμπύλες μου είναι τέλεια εσωστρεφείς, τόσο δηλαδή που είμαι μονάχα μία συνεχής παγκόσμια καμπύλη σκεπασμένη με αστέρια. Εγώ μπορώ μόνο να σε εκθέτω στον ουρανό. Αν θες ν' αγκαλιαστείς, πρέπει να βρεις άλλον άνθρωπο», απήντησε ο μικρός πλανήτης.

– Μα ποιος, από πού μιλάς;...

Πώς τα λές και τα γνωρίζεις όλ' αυτά;

– Τα λόγια μου, είναι τα λόγια που μάζεψε στα ταξίδια του. Ήμουν ολόκληρος, ο κόσμος ενός ξανθού αγοριού. Όλα του στροβιλίζονται μαζί μου

Τα λόγια μου είναι τα λόγια του που....

. . .

Ο άνθρωπος κοίταξε στον μικρό ορίζοντα – γύρω-γύρω, και πάνω-κάτω, και αντέτεινε

« Φοβάμαι ότι δεν μπορείς να με βοηθήσεις άλλο – παρά μόνο ουρανό να μου προσφέρεις.

Φεύγω...

– Μα... τι θα πει Φοβάμαι ;

– ... ό,τι μου λές, τα 'χω ήδη συναντήσει και μεγαλύτερα ... »

Αντί επιλόγου

email

ΓΕΙΑ

ΣΑΣ ΣΤΕΛΝΩ ΤΗΝ ΑΣΚΗΣΗ “ΟΙΚΟΓΕΝΙΑΚΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ” ΠΟΥ ΕΓΡΑΨΑ

ΕΛΠΙΖΩ ΝΑ ΜΗΝ ΣΑΣ ΕΠΙΒΑΡΥΝΩ

ΔΕΝ ΕΧΩ ΑΚΟΜΑ ΣΥΜΦΙΛΙΩΘΕΙ ΜΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΘΑ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ ΛΙΓΟ ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

ΜΗΠΩΣ ΧΑΛΑΡΩΣΩ ΛΙΓΟ ΚΑΙ ΑΠΟΦΥΓΩ ΤΗΝ ΤΑΧΥΠΑΛΜΙΑ.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΟΥ ARVO PART ΕΙΝΑΙ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΗ.

ΘΑ ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΩ ΝΑ ΓΡΑΨΩ ΚΑΤΙ ΑΚΟΥΓΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΚΑΙ Ο,ΤΙ ΒΓΕΙ.

ΓΕΙΑ ΣΑΣ

email απάντηση

Καλέ μου Α... έχεις δύο ατυχείς πρόσθετες δυσκολίες, 1η) ότι είσαι σε μια ομάδα που λειτουργεί όπως τα μονοτάξια σχολεία σε απομακρυσμένα χωριά, όπου τα «πρωτάκια» κάνουν μάθημα μαζί με τις άλλες τάξεις και παίρνουν πληροφορίες και από την εμπειρία των «προχωρημένων» και οι «προχωρημένοι» μπολιάζονται από την φρεσκάδα των «πρωτακίων». Βάζω τις λέξεις πρωτάκια και προχωρημένοι σε εισαγωγικά, διότι στην πραγματικότητα ο καθένας μας, προσπαθεί να εκφράσει το δυνάμει του εαυτού του και με αυτό συγκρινόμενος είναι πρωτάκι και προχωρημένος μαζί, κάθε φορά, όποτε, όπως και αν συμβαίνει. 2η) ότι είσαι μέσω Skype, χωρίς προηγουμένως να γνωρίσεις την ομάδα ζωντανά, που θα σου έδινε μια μεγαλύτερη ασφάλεια στην έκθεση. Η έκθεση είναι πάντα οδυνηρή - γι'αυτό και οι ταχυπαλμίες- διότι είναι μια γέννα και φέρει τους ανάλογους πόνους καθώς φέρνει στο φως το *ανέκφραστο εκείνο δυνάμει του εαυτού μας*. Σημειώνω ότι πόνος στην γλώσσα μας σημαίνει κόπος. Κοπιάζουμε πνευματικώς για να δημιουργήσουμε, δηλαδή να φέρουμε ένα έργο στον δήμο, αυτό σημαίνει δημιουργία, (στην λέξη έργο βάλε ό,τι ως άσκηση μας δίνεται και στη λέξη δήμος βάλε την ομάδα μας). Εξ'αίφνης η δημιουργία δια της επικοινωνίας μετατρέπεται από οδύνη στην ηδονή του υπέρτατου αγαθού της κοινωνίας. Είναι σαν την ερωτική πράξη, γι'αυτό φέρνει μερικές αναταραχές στο συμπαθητικό και παρασυμπαθητικό μας σύστημα, που με τον καιρό απαλύνονται, χωρίς να εξαλείφονται εντελώς, για να μας θυμίζουν ότι είμαστε ζωντανοί. Εκ των προτέρων σου λέω πως δεχόμαστε ως δώρο κάθε κείμενο που μας προσφέρει και εκφράζω εδώ όλη την ομάδα και μην έχεις καμία αγωνία για το τι πρέπει, γιατί δεν πρέπει τίποτα. Η παρουσία, η ακοή, ο λόγος, είναι το ζητούμενο. Και βεβαίως την επόμενη Τρίτη, στις 6 πριν το μάθημα, εμείς είμαστε γύρω στις παρά τέταρτο, να είσαι στο Skype, θα σε καλέσω να μιλήσετε και με την Δασκάλα.

Σε χαιρετώ

Παναγιώτης Λακιώτης

Επιμέλεια Έκδοσης:

Λιάνα Μεσάικου

Καλλιτεχνική επιμέλεια:

Καίτη Τοπτσόγλου

Συντονισμός έκδοσης:

Αντώνης Κρητικός

Ευχαριστούμε θερμά τους μόνιμους χορηγούς μας:

Την εταιρία **ΕΥΔΙΤΗ Ε.Π.Ε**

ενεργειακός & περιβαλλοντικός σχεδιασμός

και

Το βιβλιοπωλείο **Λεμόνι**

Τυπώθηκε σε 100 αντίτυπα για λογαριασμό
της ομάδας Γραφής και Συνανάγνωσης,

Εαρπηγών

8ος χρόνος

Ο Εαρπηγών προτείνει :

Κωνσταντίνος Κωνσταντόπουλος

Θέατρο - τριλογία

(2011) «εις το όνομα της Μητρός και του Υιού»

(2013) «του Υιού και του Αγίου»

(2015) «τα του Πνεύματος τω Πνεύματι»

εκδόση θέατρο ΣΥΝ ΚΑΤΙ

κεντρική διάθεση εκδόσεις Αγγελάκη

Αθηνά Μασούλα

(2005) « Σε κοφτερό μαχαίρι» αφήγημα

(2009) «Τα λιοντάρια του έρωτα» μυθιστόρημα

Εκδόσεις Γαβριηλίδης

Νίκος Ορτετζάτος

(2014) «Το Θηρίο» θεατρικός μονόλογος

Εκδόσεις ECLIPSES GROUP THEATER

Παρουσιάστηκε στο Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης τον
Μάρτιο του 2014

Παναγιώτης Ρίζος

(2014) «Τηγανητές γοργόνες» μικρές ιστορίες

Εκδόσεις Παπαδόπουλος

Γεωργία Τάτση

(2013) «Χορός στα ποτήρια» μυθιστόρημα

Εκδόσεις Γαβριηλίδης

Γραφή και Συνανάγωση